CE FEL DE OAMENI AR TREBUI SĂ FIȚI VOI ?

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat. (1:7)

MĂRTURISITORI AI LUMINII ȘI DRAGOSTEI

GHID DE STUDIU
PENTRU GRUPURILE MICI
BISERICA METANOIA
ARAD 2014

GHID DE STUDIU PENTRU GRUPELE MICI

MĂRTURISITORI AI LUMINII ŞI DRAGOSTEI

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

BISERICA METANOIA ARAD
2014

Departamentul de învăţătură – grupuri mici, 2014

(cu participarea lui Emil Bartoş şi Radu Gheorghiţă)

1 Ioan, Ghid de studiu
© Biserica Metanoia Arad
Str. Tribunul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro
Tel. 0257 255 226

PROGRAMA DE STUDIU PENTRU 1 IOAN

Lecţia	Tema	Textul	Data
1	**Chemarea la părtăşie –** Ai părtăşie?	1:1-4	29 sept. - 05 oct.
2	**Trăirea în lumină –** Ce faci când ai păcătuit?	1:5-2:14	06 oct. - 12 oct.
3	**Trăirea în adevăr –** Cum deosebeşti adevărul de minciună?	2:15-29	13 oct. - 19 oct.
4	**Născut din Dumnezeu –** Pe cine ai ca tată?	3:1-10	20 oct. - 26 oct.
-	**Cina Domnului**		02 nov.
5	**Practica dragostei –** Cum ştii că iubeşti?	3:11-18	03 nov. - 09 nov.
6	**Porunca dragostei –** De ce să iubeşti?	3:19-4:6	10 nov. - 16 nov.
7	**Perfecţiunea dragostei –** Cine ia iniţiativa în dragoste?	4:7-4:21	17 nov. - 23 nov.
8	**Probitatea dragostei –** Cum îţi exprimi dragostea?	5:1-12	24 nov. - 30 nov.
-	**Aniversarea bisericii**		07 dec.
9	**Credinţă şi cunoaştere –** Ce trebuie să ştii şi să crezi?	5:13-17	08 dec. - 14 dec.
10	**Certitudinea părtăşiei –** Eşti sigur?	5:18-21	15 dec. - 21 dec.

INTRODUCERE LA ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

Emil Bartoş

SCOPUL EPISTOLEI

Cu toate că textul nu ne spune nicăieri cine este autorul, exegeţii biblici au observat suficiente similarităţi de stil, structură, limbaj şi tematică între evanghelia scrisă de apostolul Ioan şi această epistolă, astfel încât să fim convinşi că e vorba de acelaşi autor. De asemenea, mărturia extrabiblică susţine că Ioan a fost autorul epistolei. Destinatarii scrisorii au fost creştini născuţi din nou (5:13), chiar dacă unii dintre ei au părăsit adunarea, în urma unor tensiuni interne (2:19).

De ce a scris Ioan această scrisoare? Din context deducem că era scriere epistolară care se dorea a fi mai degrabă auzită! Ştim că citirea publică se practica ca un obicei al vremii (vezi 1 Tim. 4:13), obicei folosit întâi în sinagogile evreieşti şi preluat apoi de creştini în închinarea publică a Bisericii. De altfel, practica citirii textului biblic în public a fost şi credem că a rămas unul dintre secretele consolidării Cuvântului revelat al lui Dumnezeu. De aceea, credem că scopul imediat al scrierii lui a fost citirea în public a acestei epistole într-una (probabil Efes) sau în mai multe biserici din regiunea unde locuia şi slujea. Compoziţia epistolei s-a subordonat scopului pentru care a fost scrisă, adică să fie literatură orală adaptată ascultătorilor. Aceasta face ca 1 Ioan să nu poată fi trecută în rândul epistolelor homiletice şi nici în rândul celor doctrinare. Este, mai degrabă, o epistolă pragmatică, care urmăreşte obiective specifice contextului dat de situaţia Bisericii Primare de la sfârşitul secolului I.

STRUCTURA EPISTOLEI

Comentatorii biblici recunosc faptul că epistola nu are o structură literară uşor de descifrat la prima citire. Nu poţi observa

numaidecât o aranjare logică, simplă, cu argument liniar. Asta nu înseamnă că epistola nu are logică internă şi consistenţă pentru ascultători; doar că nu putem detecta imediat o structură impusă în mod conştient de scriitor.

Literatura exegetică asociată acestei epistole arată înspre trei grupuri de comentatori care au ales să se apropie diferit de ea, pentru a concepe o structură ajutătoare. Primii sunt comentatorii care văd epistola împărţită în **trei părţi**, funcţie de trei mari teme: sfinţirea, dragostea şi întruparea. Cele trei teme, într-adevăr, se întrepătrund de-a lungul scrierii. Unii comentatori văd chiar o distribuţie a temelor sub formă spiralată, adică ideile se învârt în jurul unor teme centrale. Nu avem, aşadar, o progresie a ideilor sub formă liniară, ci ideile epistolei se învârt în jurul acestor teme centrale, însă înaintând către niveluri spirituale superioare. Alţi interpreţi combină ideea spiralei cu cea a testelor, adică eşti încurajat să te verifici dacă eşti un copil al lui Dumnezeu prin trei teste: a fi neprihănit, a iubi fraţii şi a crede că Isus e Fiul lui Dumnezeu.

Al doilea grup de interpreţi susţin o structurare a epistolei formată doar **două părţi**, pe lângă introducere şi concluzii. De exemplu, se observă că, la începutul şi la finalul epistolei, Ioan dezbate tema teologică a întrupării Fiului lui Dumnezeu, iar în mijlocul scrierii el dezvoltă, cu precădere, tema sfinţirii şi dragostei. Cele două părţi sunt separate de două afirmaţiile unice: Dumnezeu e lumină (tema sfinţirii) şi Dumnezeu e dragoste (tema iubirii). Trecerea de la o temă la alta se face prin versete tip balama (1:5, 3:10 şi 5:1-5).

În sfârşit, al treilea grup de comentatori nu caută nici variantă de structurare logică a textului, preferând varianta **liniară**. Adică, observăm anumite conexiuni între paragrafe, însă ele nu sunt conectate datorită existenţei unui plan gândit dinainte de autor, ci pur şi simplu sunt legate între ele de ideile textului. O divizarea în paragrafe conectate logic nu se impune. Dacă totuşi este nevoie de o divizare pragmatică, atunci secţiunile divizate nu impun demonstrarea unor elemente literare premeditate.

După cum se vede, fiecare structurare sau împărţire are neajunsurile ei. De pildă, primele două nu acoperă toate textele din carte, lăsând deoparte unele paragrafe greu de interpretat şi de integrat în structurile propuse (de exemplu 2:12-14). A treia, deşi

este o metodă cu mai puţine riscuri, nu ajută prea mult cititorul în a discerne obiectivele autorului. În concluzie, chiar dacă fiecare tip de structurare are inevitabil o doză de subiectivitate, credem că este util a lucra cu o structură, întrucât poate ajuta obiectiv pe cel care vrea să înţeleagă mai bine mesajul epistolei.

Dintre multele posibilităţi, propunem o structură combinată, care păstrează în mare formatul clasic al împărţirii pe capitole. Tema mare a cărţii am ales să fie tema părtăşiei, afirmată clar în deschiderea epistolei şi prezentă incognito în conţinutul ei. Tema părtăşiei este apoi susţinută de două capitole mari, date de cele două mari afirmaţii despre Dumnezeu (lumină şi dragoste), încadrate de două capitole ce funcţionează ca prolog şi epilog.

Propunem următoarea structură:

PĂRTĂŞIA ÎN LUMINĂ ŞI DRAGOSTE

I. CHEMAREA LA PĂRTĂȘIE (1:1-4)

a) Sursa părtășiei (1:1-2)
b) Scopul părtășiei (1:3)
c) Rezultatul părtășiei (1:4)

II. PĂRTĂŞIA ÎN LUMINĂ (1:5-3:10)

1. Trăirea în lumină (1:5-2:14)

a) Mărturisirea și iertarea păcatului (1:5-2:2)
b) Biruința asupra păcatului (2:3-14)

2. Trăirea în adevăr (2:15-3:10)

a) Testul adevărului (2:15-29)
b) Născut din Dumnezeu (3:1-10)

III. PĂRTĂŞIA ÎN DRAGOSTE (3:11–5:12)

1. Practica dragostei (3:11-18)

a) Dragoste și ură (3:11-13)
b) Dragoste și viață (3:14-18)

2. Porunca dragostei (3:19-4:6)

a) Rămânerea în dragoste (3:19-24)
b) Testul duhurilor (4:1-6)

3. Perfecțiunea dragostei (4:7-21)

a) Inițiativa dragostei (4:7-16)
b) Onestitatea dragostei (4:17-21)

4. Probitatea dragostei (5:1-12)

a) Dragostea și credința personală (5:1-4)
b) Dragostea și cunoașterea personală (5:5-12)

IV. CERTITUDINEA PĂRTĂŞIEI (5:13-21)

a) Certitudine și rugăciune (5:13-17)
b) Certitudine și relație (5:18-21)

METODA DE STUDIU

Înainte de a intra în studiul lecţiilor alese pentru cele zece întâlniri programate, vom specifica câteva amănunte metodologice. Prima parte a studiului de faţă conţine o parte introductivă, cu informaţii despre epistolă şi metoda de studiu. S-a adăugat apoi un studiu special despre triada hermeneutică, pentru a-l orienta mai bine pe cel ce studiază genul acesta de scrieri. De asemenea, s-a inclus o transcriere structurală sau o diagramă a epistolei şi mai multe versiuni ale epistolei în limba română.

Formatul metodei de studiu a fost influenţat de specificul cărţii. Fiind o carte tip epistolă, foarte concentrată în idei, fără o structură evidentă, metoda de studiu a ţinut cont de aceste detalii şi a apelat la un model aplicabil fiecărei lecţii, cu nuanţări diferite, în funcţie de subiectul tratat în lecţie. Modelul nu s-a aplicat automat fiecărei lecţii, prezentarea ţinând cont de subiectul tratat şi de accentele pasajului în lucru.

Tematica lecţiilor a fost decupată din structura de bază a cărţii, pentru a răspunde nevoilor bisericii de azi. Deoarece studiul se întinde pe zece săptămâni, s-au ales zece lecţii bazate pe structura propusă mai sus. Corespunzător titlului iniţial, s-a adăugat un titlu interogativ având ca scop stimularea dimensiunii practice a studiului.

Iată cele zece lecţii de studiat:

LECŢIILE DE STUDIAT

1. **Chemarea la părtăşie** – Ai părtăşie?
2. **Trăirea în lumină** – Ce faci când ai păcătuit?
3. **Trăirea în adevăr** – Cum deosebeşti adevărul de minciună?
4. **Născut din Dumnezeu** – Pe cine ai ca tată?
5. **Practica dragostei** – Cum ştii că iubeşti?
6. **Porunca dragostei** – De ce să iubeşti?
7. **Perfecţiunea dragostei** – Cine ia iniţiativa în dragoste?
8. **Probitatea dragostei** – Cum îţi exprimi dragostea?
9. **Credinţă şi cunoaştere** – Ce trebuie să ştii şi să crezi?
10. **Certitudinea părtăşiei** – Eşti sigur?

CADRUL TEOLOGIC AL EPISTOLEI

Un cadru teologic ajută la înţelegerea paşilor în studiul pe lecţii. Atunci când apostolul Ioan a scris epistola, ştim că Biserica se afla la a treia generaţie. Prima generaţie de creştini a avut parte de experienţa directă a lucrărilor supranaturale, de mărturia apostolilor şi de puterea Evangheliei. A doua generaţie a aşezat mesajul Evangheliei într-un sistem de credinţă prin dezbateri şi diseminare. Ca în orice comunitate, în Biserică au apărut probleme din interior şi din exterior. Viaţa comunităţii era tulburată de cazuri de imoralitate, de tensiuni între lideri sau de apariţia ereziilor doctrinare. În cea de-a treia generaţie a Bisericii, cea în care trăia şi scria Ioan, problemele nu au încetat. Falsurile au apărut peste tot. Întrucât Cristos era central noii religii, au apărut cristoşii falşi. Etica creştină era şi ea distorsionată de amestecul cu practicile păgâne. Ioan a trecut prin toate cele trei generaţii şi a observat erorile, tensiunile şi, implicit, nevoile bisericii. De aceea, în epistola lui, caută să-i întoarcă pe creştinii generaţiei lui la „ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii" (1:1).

Două scopuri majore se desprind din citirea epistolei. Primul scop al scrierii a fost teologic. De fapt, este acelaşi cu scopul scrierii evangheliei, şi anume, ca cititorii să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi, crezând în El, să aibă viaţa veşnică (Ioan 20:31; 1 Ioan 5:11-13). Acesta era cadrul teologic larg în care intrau scrierile ioanine, care explica planul de mântuire al lui Dumnezeu şi în care întruparea avea un rol esenţial. Clarificarea principală de care avea nevoie Biserica în acel moment istoric era cu privire la divinitatea şi umanitatea lui Isus. Astfel, Ioan afirmă intenţionat şi repetat în epistola sa că acest Isus era Cristosul (Unsul), Cuvântul întrupat, care S-a jertfit din dragoste pentru iertarea păcatelor noastre, care mediază înaintea Tatălui şi care asigură viaţa veşnică tuturor celor ce cred în El şi păzesc poruncile Lui. Aceste afirmaţii esenţiale credinţei creştine combăteau erezia ebionită, care nega divinitatea lui Cristos şi erezia docetistă, care nega umanitatea lui Cristos. Isus Cristos nu a fost o altă fiinţă umană creată, o fantomă sau un spirit fără trup material, ci a fost întruparea Fiului lui Dumnezeu în persoana lui Isus din Nazaret. De aceea, prologul

epistolei începe cu afirmarea întrupării Cuvântului şi chemarea la părtăşie a credincioşilor.

Al doilea scop specific al epistolei viza moralitatea creştină. Aşa după cum în Biserică existau învăţători falşi, aşa existau şi creştini falşi. Mulţi pretindeau că sunt creştini, dar nu trăiau ca şi creştini. De aceea, apostolul Ioan intervine şi clarifică: cine pretinde că este urmaşul lui Cristos, trebuie să trăiască ca El (2:6). A dovedi credinţa în Cristos însemna, pe de o parte, acceptarea divinităţii şi umanităţii Lui şi, pe de altă parte, a-I reflecta caracterul sfânt în trăire. Creştinul trăieşte între două vremi. Acum caută să fie ca Isus, să se sfinţească şi să iubească ca El. Dar finalul nu este aici, ci totul va avea sens când se va arăta Cristos, în slavă, şi toţi ai Lui vor fi ca El (3:2). De aceea, de modul în care trăieşti acum, aici, depinde eternitatea ta.

Aceasta explică de ce Ioan nu separă niciodată doctrina de etică, ci le vede conlucrând în viaţa unui ucenic al lui Isus. Două afirmaţii doctrinare majore în epistolă susţin acest principiu: Dumnezeu este lumină şi Dumnezeu este dragoste. De altfel, foarte mulţi comentatori văd în cele două enunţuri teologice pilonii de susţinere a tematicilor din întreaga epistolă. Prima afirmaţie (Dumnezeu este lumină) ne trimite la modul de existenţă al lui Dumnezeu, iar a doua (Dumnezeu este dragoste) ne trimite la modul de acţiune al lui Dumnezeu. Aşa cum cele două dimensiuni ale fiinţei lui Dumnezeu îl reprezintă pe El, aşa doctrina şi etica împreună îl reprezintă pe creştin. Cele două dimensiuni ale vieţii spirituale creştine, doctrina şi etica, vor fi prezente în studiul fiecărei lecţii, ca un test al părtăşiei autentice.

Întreaga structură a scrisorii lui Ioan ţin cont de aceste prime observaţii. Pentru că este nevoie de o structură orientativă, care să ajute la o mai bună înţelegere a cărţii, vom apela la cele două enunţuri despre Dumnezeu ca o sugestie pentru a împărţi epistola în două părţi. Conform structurii, vom avea o primă parte numită **Părtăşia în lumină** (1:5-3:10) şi o a doua parte, numită **Părtăşia în dragoste** (3:11-5:12). După cum am anticipat, tema dominantă a părtăşiei a fost şi ea aleasă din multitudinea de variante propuse de comentatori. Alegerea temei părtăşiei are două motive: e prezentă chiar la începutul epistolei şi răspunde spiritului ei. Apostolul ne spune chiar în prolog care este obiectivul imediat al scrierii lui: „Ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă,

ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi" (1:3a). Invitaţia lui Ioan, deci, este ca cititorii să participe în comuniunea Sfintei Treimi şi în comuniunea bisericii. Părtăşia înseamnă participarea în comuniune, unitatea de credinţă sau a avea aceeaşi viaţă. A avea părtăşie împreună înseamnă să ai părtăşie cu apostolii şi cu ceea ce împărtăşesc apostolii. Părtăşia e o relaţie interpersonală, o reciprocitate. Chemarea, aşadar, este la a experimenta un grad mai mare de părtăşie realizabil doar în lumină şi în dragoste.

Enunţurile doctrinare pivot au nevoie de o explicaţie suplimentară încă de pe acum. Subiectul principal al epistolei nu este omul, ci Dumnezeu. De la acest subiect trebuie pornită analiza întregii cărţi. Ce înseamnă, aşadar, că **Dumnezeu este lumină**? Două direcţii de interpretare sunt acceptate aici. Prima vizează natura fiinţei lui Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu este sursă atât pentru lumina fizică, cât şi pentru cea spirituală. Lumina derivă, se naşte din Dumnezeu, alungă întunericul şi aduce viaţă biologică şi spirituală. Manifestarea acestei lumini se observă în universul material şi în manifestarea gloriei lui Dumnezeu în istoria revelaţiei. De pildă, Dumnezeu este numit Tatăl luminilor (Iacov 1 :17) şi Cel care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia. Adesea, Dumnezeu s-a descoperit pe Sine sub forma luminii sau strălucirii gloriei. El a condus poporul evreu în pustiu într-un stâlp de foc, i-a apărut în vedenie lui Isaia în Templu înconjurat de strălucire, sau lui Saul, pe drumul Damascului, într-o lumină orbitoare. Al doilea sens al expresiei ne trimite la caracterul sfânt al lui Dumnezeu. El este lumină pentru că în El nu este minciună, nedreptate sau păcat. De aceea, o caracteristică de bază a naturii şi manifestării lui Dumnezeu este sfinţenia. Ioan îl defineşte, în epistola lui, pe Dumnezeu ca neprihănit (2:29) şi adevărat (5:20).

Din acest adevăr fundamental derivă datoria credinciosului. Părtăşia pretinde asemănare morală cu Dumnezeu. Ioan cere să dovedim credinţa într-un Dumnezeu care este lumină prin a trăi şi noi în lumină. Umblarea în lumină este semnul părtăşiei cu Dumnezeu, testul părtăşiei fundamentate pe etică. Cine nu umblă în lumină nu are părtăşie cu Dumnezeu, deci are părtăşie cu păcatul.

Ce înseamnă, apoi, că **Dumnezeu este dragoste**? Întâi, să nu confundăm expresia lui Ioan cu cea a unor pluralişti religioşi, anume că „dragostea este Dumnezeu". Dragostea, în context, se referă la o însuşire a fiinţei lui Dumnezeu. Dragostea nu este un atri-

but neutru, pasiv, ci se defineşte prin iniţiativă. Dumnezeu iubeşte prin faptul că a iniţiat procesul mântuirii noastre, trimiţându-l în lume pe Fiul Său, ca noi să trăim (4:9). Acest model al dragostei conceput şi trăit de Dumnezeu Însuşi se aşteaptă a fi implementat de credincioşii Lui între ei şi în relaţia cu semenii lor. Aşa după cum dragostea lui Dumnezeu a avut ca obiectiv împlinirea dreptăţii divine şi iertarea, aşa dragostea credincioşilor are ca obiectiv păzirea poruncilor Lui şi iubirea de fraţi.

Cele două afirmaţii doctrinare ale lui Ioan sunt însoţite şi sprijinite constant de prezenţa contrastelor: lumină/întuneric, adevăr/minciună, dragoste/ură, drept/nedrept, viaţă/ moarte, credinţă/ necredinţă, Cristos/anticrist, libertate/frică etc. O parte din aceste contraste îşi vor găsi explicaţia în studiul nostru. Funcţionalitatea lor se dovedeşte în testarea spiritualităţii creştine: umblarea în lumină sau umblarea în întuneric (1:6; 2:6), ţinerea sau neţinerea poruncilor (2:3-6; 3:24; 5:2), iubirea sau ura faţă de fraţi (2:9-11; 3:14-15; 4:7-8; 5:2), păcătuirea sau neprihănirea (3:4,7-10; 3:24; 4:13) etc. Este posibil ca Ioan, prin aceste contraste, să fi avut în vedere demascarea dualismului gnostic, infiltrat în Biserică. Gnosticii separau radical trupul de spirit, învăţând fals că trupul e rău, iar spiritul e bun. Efectele aceste erezii se vedeau în extremele spiritualismului gnostic: ascetismul dur şi libertinajul sexual. Dualismul creştin nu avea nimic de-a face cu cel gnostic. Deşi suntem creaţi având trup şi spirit, ele funcţionează împreună în om, influenţându-se reciproc. Dacă există contraste, ele sunt determinate nu de structura omului, ci de modul în care te raportezi la adevărul revelat al lui Dumnezeu.

În epistolă găsim o serie de doctrine teologice fundamentale credinţei creştine. Chiar dacă nu sunt dezbătute în detalii, aceste doctrine sunt prezente în text, scoţând în evidenţă esenţa Evangheliei prezente în Biserica primului veac. Printre cele mai importante, găsim temele: întrupării, ispăşirii, învierii, revenirii Domnului, sfinţirii, regenerării. Aceste doctrine vor constitui baza teoretică pentru dimensiunea etică.

OBIECTIVELE EPISTOLEI

Epistola întâi a lui Ioan e scrisă de apostol către o audienţă particulară, care s-a confruntat cu o situaţie particulară (2:18). Într-

o anumită biserică a apărut o schismă, unii au părăsit adunarea, iar cei rămaşi se pare că aveau probleme cu siguranţa credinţei. De aceea, unii analişti au abordat epistola din perspectiva spiritului pastoral prezent în sfătuire, încurajare şi învăţătură. Într-adevăr, apostolul Ioan, în vârstă acum, trecut prin ani de prigoană şi slujire, arată din plin duhul cald al păstorului preocupat de sănătatea spirituală a Bisericii şi de mărturia ei în afară. Alţii însă au privit epistola din perspectiva spiritului polemic, în sensul că obiectivul autorului a fost, de fapt, să contracareze influenţa oponenţilor din comunitate. Aceasta se resimte din contrastele scrierii şi din sloganele îndreptate împotriva ereticilor.

Credem însă că cele două abordări pot fi folosite împreună, mai ales când le citim în cheia tandemului doctrină/etică, excepţional desfăşurat în întreaga epistolă, aşa după cum s-a văzut în analiza cadrului teologic.

DIMENSIUNEA LITERARĂ, ISTORICĂ ŞI TEOLOGICĂ A TEXTULUI BIBLIC

Radu Gheorghiţă

Perspectiva asupra demersului hermeneutic de interpretare a Scripturii, prezentată în rândurile de mai jos, este rezultatul implicării efective în exegeza şi interpretarea textului biblic de-a lungul ultimelor trei decenii. Ea s-a decantat de-a lungul anilor şi, deşi va mai suferi cu siguranţă modificări şi ajustări, în mare ea constituie înţelegerea la care am ajuns la acest moment cu privire la chintesenţa naturii textului biblic, un fenomen complex care se prezintă sub trei dimensiuni esenţiale: dimensiunea literară, dimensiunea istorică şi dimensiunea teologică.

De la început, doresc să clarific faptul că titlul acestui mic studiu este similar cu cel al cursului *Invitation to Biblical Interpretation: Exploring the Hermeneutical Triad of History, Literature and Theology* (Grand Rapids: Kregel, 2011), scris de Andreas Koestenberger şi Richard Patterson, însă explorarea temei şi predarea cursului în şcoli, folosind aceleaşi trei dimensiuni hermeneutice, am făcut-o cu mulţi ani înaintea apariţiei cărţii.

Materialul de faţă îşi propune să facă o scurtă prezentare a celor trei dimensiuni, fiecare cu caracteristicile ei şi cu dinamica specifică la înţelegerea plenară a textului biblic.

1. Dimensiunea literară

Dimensiunea literară este cea care se recomandă de la sine, având în vedere că Sfintele Scripturi sunt în esenţa lor **un text**. Ca urmare, orice aspect ce caracterizează **un text** şi orice demers care îşi propune să descifreze **un text** ajută la înţelegerea dimensiunii literare a Scripturilor.

Este adevărat că revelaţia supremă a lui Dumnezeu a fost adusă în şi de Fiul Său întrupat, însă despre El cunoaştem tot din textul biblic. Dumnezeu a decis această formă de descoperire de Sine prin Scripturi. Deci, dacă Dumnezeu a ales să se reveleze pe Sine prin intermediul unui text, alegerea Sa trebuie să fie onorată

de cei ce doresc să-L cunoască prin a studia cu atenţie dimensiunea literară a fiecărei cărţi.

Care sunt aspectele esenţiale ale dimensiunii literare?

(1) Gramatica limbii în care a fost scrisă cartea

Aplicat la Biblie, aspectul acesta se referă la gramatica limbii în care a fost scrisă Sfânta Scriptură şi, prin extensie, la gramatica limbii în care a fost tradusă Biblia. Parafrazând o maximă a lui Martin Luther: „Biblia nu poate fi înţeleasă corect din punct de vedere teologic, dacă nu este înţeleasă mai întâi din punct de vedere gramatical!" Şi mai simplu: gramatica precedă teologia! Un bun manual de gramatică trebuie ţinut întotdeauna pe masa de studiu. Toate chestiunile gramaticale ce ţin de morfologia textului, de sintaxa lui şi de lexicul folosit joacă un rol crucial în găsirea înţelesului unui text.

(2) Genul literar al cărţii

În esenţă, însă, orice cititor atent al Scripturilor va distinge faptul că există o pluralitate de genuri literare: de la literatură narativă la cea poetică; de la material profetic la scrieri apocaliptice; de la epistole la pilde. Fiecare dintre aceste genuri şi sub-genuri literare îşi au propriile lor caracteristici nu doar în a comunica mesajul, ci şi în interpretarea lui. O pildă nu poate fi interpretată folosind aceleaşi canoane cu care este interpretată o naraţiune istorică, iar o epistolă se deosebeşte radical de literatura sapienţială. Acest lucru nu înseamnă că unele sunt mai importante decât altele, ci doar se subliniază principiul că fiecare gen literar trebuie respectat. Adică, (i) fiecare gen literar trebuie identificat ca atare şi (ii) trebuie abordat cu regulile de interpretare potrivite lui.

2. Dimensiunea istorică

Spre deosebire de alte religii, creştinismul a accentuat întotdeauna credinţa într-un Dumnezeu care nu doar a creat şi controlează ca un Suveran istoria omenirii, ci s-a şi identificat cu ea în actul întrupării în istorie. Multe aspecte ce ţin de textul Scripturii şi de revelaţia de Sine a lui Dumnezeu prin intermediul textului au fost la început evenimente istorice. Prin ele, însă, Dumnezeu

S-a făcut cunoscut şi Şi-a descoperit voia, planul, promisiunile şi aşteptările Lui. Fără o dimensiune istorică, creştinismul îşi pierde valoarea.

Când studiem dimensiunea istorică a unei cărţi, urmărim două elemente contextuale, care funcţionează pe cel puţin două paliere. Pe primul palier întâlnim **micro-contextul istoric**, adică tot ceea ce ţine de situaţia concretă a unei scrieri (autor, destinatar, mesaj, context, ocazia scrierii etc). Într-un studiu serios, toate aceste detalii istorice trebuie identificate cu atenţie. Pe al doilea palier, întâlnim **macro-contextul istoric**, în care privelişte se deschide pentru a urmări desfăşurarea în istorie a unui aspect anume. De exemplu, în Epistola către galateni avem nu doar micro-contextul istoric, ci şi dimensiunea istorică de ansamblu al planului de mântuire conceput de Dumnezeu. Îl găsim aici pe Dumnezeu direct implicat în istorie, făcându-i promisiuni lui Avraam, protejând împlinirea promisiunii prin Legământul sinaitic, apoi, la împlinirea vremii, trimiţându-L pe Fiul Său şi Duhul Fiului Său pentru noi. Fără dimensiunea istorică completă, nu poţi înţelege ce a dorit autorul să transmită.

3. Dimensiunea teologică

Dimensiunea teologică este, fără îndoială, elementul care le echilibrează pe primele două. Scriptura nu a fost scrisă de cronicari istorici detaşaţi de evenimente, care au consemnat doar obiectiv anumite evenimente. Dimpotrivă, Scripturile sunt scrise de oameni convinşi de adevărul exprimat în scris şi care caută să convingă cititorul de acest adevăr. Un autor, de pildă, nu a scris doar să-şi informeze cititorul de faptul învierii lui Isus, ci, situându-se pe poziţia unuia care a trăit el însuşi această realitate, caută să-şi convingă cititorul de acest adevăr, angajându-şi toată capacitatea lui intelectuală şi spirituală. Intenţia autorilor a fost în primul rând una teologică, adică să-l convingă pe cititor despre un adevăr revelat de Dumnezeu. Toate aspectele de conţinut, de formă, de selectare a materialului, de secvenţiere a lui etc. sunt subordonate intenţiilor teologice cu care şi-au compus materialul. De cele mai multe ori, diferenţele de suprafaţă care apar între diverşi autori (cum ar fi comparaţii între textele Evangheliilor) se rezolvă simplu atunci când se urmăreşte intenţia teologică cu care

o anumită scriere a fost compusă.

Câteva precizări sunt necesare în ce priveşte importanţa celor trei dimensiuni în studierea unei cărţi. Întâi, se observă că deşi cele trei dimensiuni sunt prezente, nu toate dimensiunile sunt la fel de evidente pentru un anume gen literar. De exemplu, la prima vedere, latura dominantă în cartea Psalmilor este dimensiunea literară, iar în cartea Faptele apostolilor este dimensiunea istorică. Dar o astfel de percepţie este păguboasă, în cel mai bun caz, şi falsă, în cel mai rău. Toate cele trei dimensiuni sunt la fel de prezente în absolut orice text, orice carte a canonului biblic, în orice gen literar. Cartea Psalmilor are la fel de multă teologie ca o epistolă şi un substrat istoric la fel de substanţial ca o naraţiune istorică. La fel, cartea Faptele apostolilor dă dovadă de o măiestrie stilistică, literară şi compoziţională cu nimic mai prejos decât capodoperele literaturii antice, iar dimensiunea ei teologică este evidentă pentru orice cititor atent.

În al doilea rând, analiza poate demara plecând de la oricare dintre cele trei dimensiuni, fără a se impune o succesiune anume a abordărilor. Atât timp cât tuturor li de dă aceeaşi atenţie, nu se pierde şi nici nu se câştigă nimic prin impunerea unei ordini stricte în care cele trei dimensiuni trebuie să fie analizate.

În al treilea rând, practica arată că, nu de puţine ori, confluenţa celor trei dimensiuni creează tensiuni la nivelul interpretării unui text, care nu se pot rezolva uşor întotdeauna. În acest caz, interpretarea corectă este cea care menţine tensiunea între dimensiuni, fără a impune o soluţie care să reducă la tăcere una dintre dimensiuni, sau chiar pe celelalte două. Doar interpretarea care ia în considerare contribuţia fiecărei dimensiuni poate avea pretenţia de a se apropia de interpretarea corectă a unui text.

Încurajez orice cercetător al Cuvântului să se apropie de interpretarea textului biblic ţinând cont de aceste dimensiuni. Onorarea lui Dumnezeu înseamnă şi onorarea Cuvântului Său. Iar aceasta cere un studiu serios, în smerenie şi onestitate, pentru a fi binecuvântat de Cel Preaînalt!

BIBLIOGRAFIE

1. Akin, D.L., *1,2,3 John*, The New American Commentary (Nashville: Broadman and Holman Publishing, 2001).

2. Allen, D.L, *1-3 John: Fellowship in God's Family* (Wheaton: Crossway, 2013).

3. Jones, P.R., *1,2 &3 John* (Macon: Smyth and Helwys Publishing, 2009).

4. Kruse, C.G., *The Letters of John*, The Pillar New Testament Commentary (Grand Rapids: Eerdmans, 2000).

5. Lieu, J., *The Theology of the Johannine Epistles* (Cambridge: Cambridge University Press, 1991)

6. Marshall, I.H., *The Epistles of John*, NICNT (Grand Rapids: Eerdmans, 1978).

7. Yarbrough, R.W., *1-3 John*, Baker Exegetical Commentary in the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic, 2008).

1 IOAN
(Versiunea Dumitru Cornilescu)

CAP. 1

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii –
2. pentru că viaţa a fost arătată, şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată –
3. deci ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.
4. Şi vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.
5. Vestea, pe care am auzit-o de la El şi pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, şi în El nu este întuneric.
6. Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim şi nu trăim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat.
8. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi.

CAP. 2

1. Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.
2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cine zice: „Îl cunosc”, şi nu păzeşte poruncile Lui, este un min-

cinos, şi adevărul nu este în el.
5. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem în El.
6. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus.
7. Preaiubiţilor, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care aţi avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-aţi auzit.
8. Totuşi vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie, şi lumina adevărată şi răsare chiar.
9. Cine zice că este în lumină, şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum.
10. Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină, şi în el nu este niciun prilej de poticnire.
11. Dar cine urăşte pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12. Vă scriu, copilaşilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.
13. Vă scriu, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă aţi biruit pe cel rău. V-am scris, copilaşilor, fiindcă aţi cunoscut pe Tatăl.
14. V-am scris, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi aţi biruit pe cel rău.
15. Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.
16. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume.
17. Şi lumea şi pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
18. Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum aţi auzit că are să vină Antihrist, să ştiţi că acum s-au ridicat mulţi antihrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.
19. Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi; ci au ieşit, ca să se arate că nu toţi sunt dintre ai noştri.
20. Dar voi aţi primit ungerea din partea Celui Sfânt şi ştiţi orice lucru.
21. V-am scris nu că n-aţi cunoaşte adevărul, ci pentru că îl cunoaş-

teţi şi ştiţi că nicio minciună nu vine din adevăr.
22. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul.
23. Oricine tăgăduieşte pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl.
24. Ce aţi auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce aţi auzit de la început, şi voi veţi rămâne în Fiul şi în Tatăl.
25. Şi făgăduinţa pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viaţa veşnică.
26. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.
27. Cât despre voi, ungerea pe care aţi primit-o de la El rămâne în voi şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum v-a învăţat ea.
28. Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El.
29. Dacă ştiţi că El este neprihănit, să ştiţi şi că oricine trăieşte în neprihănire este născut din El.

Cap. 3

1. Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este.
3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţă, după cum El este curat.
4. Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege.
5. Şi ştiţi că El S-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat.
6. Oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.
7. Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cine trăieşte în neprihănire este neprihănit, cum El însuşi este neprihănit.
8. Cine păcătuieşte este de la diavolul, căci diavolul păcătuieşte

de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Oricine nu trăieşte în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeşte pe fratele său.
11. Căci vestirea pe care aţi auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alţii;
12. nu cum a fost Cain, care era de la cel rău şi a ucis pe fratele său. Şi pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.
13. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă vă urăşte lumea.
14. Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său rămâne în moarte.
15. Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş; şi ştiţi că niciun ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el.
16. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi, deci, trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi.
17. Dar cine are bogăţiile lumii acesteia, şi vede pe fratele său în nevoie, şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?
18. Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul.
19. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi ne vom linişti inimile înaintea Lui,
20. în orice ne osândeşte inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră şi cunoaşte toate lucrurile.
21. Preaiubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.
22. Şi orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui.
23. Şi porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Isus Hristos, şi să ne iubim unii pe alţii, cum ne-a poruncit El.
24. Cine păzeşte poruncile Lui rămâne în El, şi El în el. Şi cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.

Cap. 4

1. Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi proroci mincinoşi.
2. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu;
3. şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum.
4. Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.
5. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, şi lumea îi ascultă.
6. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaştem Duhul adevărului şi duhul rătăcirii.
7. Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii; căci dragostea este de la Dumnezeu. Şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cine nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.
9. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.
10. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Preaiubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii.
12. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi.
13. Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.
14. Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.
15. Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, şi el în Dumnezeu.

16. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.
17. Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii.
18. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme n-a ajuns desăvârşit în dragoste.
19. Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.
20. Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu", şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?
21. Şi aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu iubeşte şi pe fratele său.

Cap. 5

1. Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; şi oricine iubeşte pe Cel ce L-a născut iubeşte şi pe cel născut din El.
2. Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui.
3. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele;
4. pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră.
5. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?
6. El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă şi cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă şi cu sânge; şi Duhul este Cel ce mărturiseşte despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul.
7. (Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceştia trei una sunt.)
8. Şi trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa şi sângele, şi aceştia trei sunt una în mărturisirea lor.
9. Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; şi mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el;

cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.
11. Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său.
12. Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa.
13. V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu aveţi viaţa veşnică.
14. Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.
15. Şi, dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.
16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; şi Dumnezeu îi va da viaţa, pentru cei ce n-au săvârşit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.
17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.
18. Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el.
19. Ştim că suntem din Dumnezeu şi că toată lumea zace în cel rău.
20. Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere să cunoaştem pe Cel ce este adevărat. Şi noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică.
21. Copilaşilor, păziţi-vă de idoli. Amin.

1 IOAN

(Versiunea NTR - Noua Traducere în Limba Română)

Cap. 1

1. Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noştri, ceea ce am privit şi ceea ce mâinile noastre au atins cu privire la Cuvântul vieţii
2. Căci viaţa a fost arătată, iar noi am văzut-o şi depunem mărturie şi vă vestim viaţa veşnică care era cu Tatăl şi care ne-a fost arătată
3. deci ceea ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Cristos.
4. Scriem aceste lucruri pentru ca bucuria noastră să fie deplină.

Umblând în lumină

5. Mesajul pe care l-am auzit de la El şi pe care vi-l vestim este că Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric deloc.
6. Dacă spunem că avem părtăşie cu El, dar umblăm în întuneric, minţim şi nu trăim adevărul.
7. Dacă însă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii, iar sângele lui Isus, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat.
8. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi.

Cap. 2

1. Copilaşii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva păcătuieşte, avem la Tatăl un Apărător, pe Isus Cristos cel Drept.
2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Prin aceasta ştim că-L cunoaştem: dacă păzim poruncile Lui.

4. Cel ce zice: „Îl cunosc!“, dar nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, iar adevărul nu este în el.
5. Însă, în cel ce păzeşte Cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu a ajuns într-adevăr desăvârşită. Prin aceasta ştim că suntem în El.
6. Cel ce zice că rămâne în El este dator să umble şi el aşa cum a umblat Isus.
7. Preaiubiţilor, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care o aveţi de la început. Această poruncă veche este Cuvântul pe care l-aţi auzit.
8. Totuşi vă scriu o poruncă nouă, care este adevărată în El şi în voi, pentru că întunericul trece, iar lumina adevărată luminează deja.
9. Cel ce zice că este în lumină, dar îl urăşte pe fratele lui, este încă în întuneric.
10. Cel care-l iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi în el nu este nici un prilej de poticnire.
11. Dar cel care-l urăşte pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric şi nu ştie unde se duce, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12. Vă scriu, copilaşilor, pentru că păcatele vă sunt iertate datorită Numelui Său.
13. Vă scriu, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel Ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-aţi învins pe cel rău.
14. V-am scris, copilaşilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel Ce este de la început. V-am scris, tinerilor, pentru că sunteţi tari, iar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi şi l-aţi învins pe cel rău. Nu iubiţi lumea
15. Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.
16. Căci tot ce este în lume – pofta firii, pofta ochilor şi lăudăroşenia vieţii – nu este de la Tatăl, ci este din lume.
17. Iar lumea şi pofta ei trec, însă cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

Ceasul de pe urmă şi venirea anticristului

18. Copilaşilor, este ceasul de pe urmă! Şi după cum aţi auzit că vine anticristul, să ştiţi că acum sunt mulţi anticrişti. Prin aceasta ştim că este ceasul de pe urmă.
19. Ei au ieşit dintre noi, dar nu erau dintre noi. Căci, dacă ar fi fost

dintre noi, ar fi rămas cu noi, dar, ieşind, au arătat că nu toţi sunt dintre noi.
20. Voi aveţi ungerea de la Cel Sfânt şi voi toţi aveţi cunoaştere.
21. Nu v-am scris fiindcă nu cunoaşteţi adevărul, ci pentru că-l cunoaşteţi şi pentru că din adevăr nu iese nici o minciună.
22. Cine este mincinosul, dacă nu cel care neagă că Isus este Cristosul? Acela este anticristul: cel care-I neagă pe Tatăl şi pe Fiul.
23. Oricine-L neagă pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. Cel care-L mărturiseşte pe Fiul Îl are şi pe Tatăl.
24. Ceea ce aţi auzit de la început, să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ceea ce aţi auzit de la început, atunci şi voi veţi rămâne în Fiul şi în Tatăl.
25. Şi promisiunea pe care El ne-a făcut-o este aceasta: viaţa veşnică.
26. V-am scris aceste lucruri cu privire la cei ce *încearcă* să vă ducă în rătăcire.
27. Cât despre voi, ungerea pe care aţi primit-o de la El rămâne în voi şi nu aveţi nevoie ca cineva să vă înveţe, ci, aşa cum ungerea Lui vă învaţă cu privire la toate lucrurile, iar ea este adevărată şi nu este o minciună, rămâneţi în El, aşa cum v-a învăţat ea. Copii ai lui Dumnezeu
28. Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală şi să nu fim daţi de ruşine înaintea Lui, la arătarea Lui.
29. Dacă ştiţi că El este drept, atunci ştiţi că oricine face ceea ce este drept este născut din El.

Cap. 3

1. Vedeţi ce dragoste mare ne-a dăruit Tatăl: să fim numiţi copii ai lui Dumnezeu. Şi suntem! De aceea nu ne cunoaşte lumea: pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, n-a fost arătat încă, dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea aşa cum este.
3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţeşte, aşa cum şi El este curat.
4. Oricine comite păcatul, comite şi fărădelegea; iar păcatul este fărădelege.

5. Ştiţi că El a fost arătat ca să îndepărteze păcatele; şi în El nu este păcat.
6. Oricine rămâne în El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.
7. Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cel ce înfăptuieşte dreptatea este drept, aşa cum El este drept.
8. Cel ce trăieşte în păcat este de la diavolul, pentru că diavolul păcătuieşte de la început. Tocmai pentru aceasta a fost arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să distrugă lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu mai trăieşte în păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el; şi el nu poate continua să păcătuiască, fiindcă a fost născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta sunt scoşi la iveală copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului: oricine nu înfăptuieşte dreptatea nu este de la Dumnezeu, şi nici cel ce nu-l iubeşte pe fratele său.

Să ne iubim unii pe alţii

11. Acesta este mesajul pe care l-aţi auzit de la început: să ne iubim unii pe alţii,
12. nu ca şi Cain, care era de la cel rău şi care l-a ucis pe fratele lui. Şi de ce l-a omorât? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.
13. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă lumea vă urăşte.
14. Noi ştim că am trecut de la moarte la viaţă pentru că îi iubim pe fraţi; cine nu iubeşte rămâne în moarte.
15. Oricine îşi urăşte fratele este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş nu are viaţa veşnică rămânând în el.
16. Prin aceasta am cunoscut dragostea: că El Şi-a dat viaţa pentru noi. Şi noi deci suntem datori să ne dăm viaţa pentru fraţi.
17. Dacă însă cineva are bunurile acestei lumi şi-l vede pe fratele său în nevoi, dar îşi închide inima faţă de el, atunci cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?!
18. Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci prin faptă şi adevăr!
19. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi ne vom încredinţa inimile în prezenţa Lui,
20. oricând ne-ar condamna inimile noastre. Căci Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre şi cunoaşte totul.
21. Preaiubiţilor, dacă nu ne condamnă inimile noastre, avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu,

22. iar dacă cerem ceva, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui.
23. Iar porunca Lui este aceasta: să credem în Numele Fiului Său, Isus Cristos, şi să ne iubim unii pe alţii aşa cum ne-a poruncit.
24. Cel ce păzeşte poruncile Lui rămâne în El, iar El în acesta. Prin aceasta cunoaştem că El rămâne în noi: prin Duhul pe Care ni L-a dat.

Cap. 4

1. Preaiubiţilor, să nu credeţi orice duh, ci verificaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, pentru că în lume au ieşit mulţi profeţi falşi.
2. Prin aceasta cunoaşteţi Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu,
3. iar orice duh care nu-L mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este al anticristului, despre care aţi auzit că vine; acum el este deja în lume.
4. Copilaşilor, voi sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi învins, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.
5. Ei sunt din lume şi de aceea ce vorbesc ei este din lume, iar lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu; cel care Îl cunoaşte pe Dumnezeu ne ascultă, *însă* cel care nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaştem care este Duhul adevărului şi care este duhul rătăcirii. Dragostea este din Dumnezeu
7. Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii, pentru că dragostea este din Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi-L cunoaşte pe Dumnezeu!
8. Cel ce nu iubeşte nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.
9. Prin aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu între noi: Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca să trăim prin El.
10. Dragostea constă în aceasta: nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Preaiubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu, atunci şi noi suntem datori să ne iubim unii pe alţii.

12. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi şi dragostea Lui este făcută desăvârşită în noi.
13. Prin aceasta cunoaştem că rămânem în El, şi El în noi: pentru că ne-a dat din Duhul Său.
14. Iar noi am văzut şi depunem mărturie că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.
15. Dacă cineva mărturiseşte că Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu rămâne în el, iar el în Dumnezeu.
16. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu în noi.

Dumnezeu este dragoste, iar cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.

17. În felul acesta, dragostea lui Dumnezeu este făcută desăvârşită în noi, pentru ca noi să avem îndrăzneală în ziua judecăţii, fiindcă, în lumea aceasta, cum este El, aşa suntem şi noi.
18. În dragoste nu există frică, ci dragostea desăvârşită alungă frica, pentru că frica are de-a face cu pedeapsa. Cel ce se teme n-a fost făcut desăvârşit în dragoste.
19. Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.
20. Dacă cineva spune: „Îl iubesc pe Dumnezeu“, dar îşi urăşte fratele, este un mincinos; căci dacă nu-l iubeşte pe fratele său, pe care l-a văzut, nu-L poate iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut.
21. Şi porunca pe care o avem de la El este aceasta: cine-L iubeşte pe Dumnezeu, să-şi iubească şi fratele!

Cap. 5

1. Oricine crede că Isus este Cristosul este născut din Dumnezeu şi oricine iubeşte pe Cel Ce l-a născut iubeşte şi pe cel născut din El.
2. Prin aceasta cunoaştem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu: prin faptul că Îl iubim pe Dumnezeu şi ascultăm de poruncile Lui.
3. Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu: să păzim poruncile Lui; şi poruncile Lui nu sunt grele,
4. pentru că oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Şi ceea ce a adus victorie asupra lumii este credinţa noastră.
5. Cine este cel ce învinge lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?!
6. Isus Cristos este Cel Ce a venit cu apă şi sânge. Nu doar cu apă, ci cu apă şi cu sânge. Duhul este Cel Ce depune mărturie,

pentru că Duhul este adevărul.
7. Căci trei sunt cei ce depun mărturie:
8. Duhul, apa şi sângele; iar cei trei sunt una *în mărturisirea lor*.
9. Dacă acceptăm mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care El a depus-o cu privire la Fiul Său.
10. Cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia în el; cel ce nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a depus-o cu privire la Fiul Său.
11. Şi mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său.
12. Cel care-L are pe Fiul, are viaţa; cel care nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viaţa.

Epilog

13. V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, cei care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţă veşnică.
14. Şi aceasta este îndrăzneala pe care o avem înaintea Lui: dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă.
15. Iar dacă ştim că ne ascultă, atunci orice Îi cerem, ştim că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.
16. Dacă cineva îl vede pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să ceară, şi Dumnezeu îi va da viaţă – vorbesc despre cei al căror păcat nu duce la moarte. Există un păcat care duce la moarte; nu pentru acela spun să se roage.
17. Orice nedreptate este păcat, dar este păcat care nu duce la moarte.
18. Ştim că oricine este născut din Dumnezeu, nu trăieşte în păcat, ci pe cel născut din Dumnezeu, Acesta îl apără, iar cel rău nu se atinge de el.
19. Ştim că suntem din Dumnezeu şi că lumea întreagă zace în cel rău.
20. Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere ca să-L cunoaştem pe Cel Adevărat. Şi noi suntem în Cel Adevărat, în Fiul Său, Isus Cristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţa veşnică.
21. Copilaşilor, feriţi-vă de idoli!

1 IOAN
(Versiunea Ortodoxă - Bartolomeu Anania)

[Cap. 1]

Cuvântul Vieţii. Dumnezeu este lumină.

1 Ceea ce era de la'nceput, ceea ce noi am auzit, ceea ce cu ochii
noştri am văzut, ceea ce am privit şi ceea ce mâinile noastre au
pipăit despre Cuvântul Vieţii
2 – şi viaţa s'a arătat, şi noi am văzut-o şi mărturisim, şi vă vestim
viaţa de veci care la Tatăl era şi care nouă ni s'a arătat –,
3 ceea ce am văzut şi ceea ce am auzit, aceea vă vestim şi vouă,
pentru ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi; iar părtăşia noastră, din
parte-ne, este cu Tatăl şi cu Fiul Său Iisus Hristos.
4 Şi pe acestea vi le scriem, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.
5 Şi aceasta e vestea pe care noi de la El am auzit-o şi v'o vestim:
că Dumnezeu este lumină şi că'ntru El nu-i nici un întuneric.
6 Dacă noi zicem că avem părtăşie cu El, dar umblăm întru întuneric, minţim şi nu săvârşim adevărul;
7 Dar dacă umblăm întru lumină, aşa cum El Însuşi este în lumină, atunci avem părtăşie unul cu altul, şi sângele lui Iisus, Fiul
Său, ne curăţeşte pe noi de tot păcatul.
8 Dacă zicem că noi nu avem păcat, pe noi înşine ne amăgim şi
adevărul nu este'ntru noi.
9 Dacă ne mărturisim păcatele, credincios este El şi drept ca să ne
ierte păcatele şi să ne curăţească de toată nedreptatea.
10 Dacă zicem că n'am păcătuit, Îl facem pe El mincinos, şi cuvântul Său nu este'ntru noi.

[Cap. 2]

Hristos, Mijlocitorul nostru. Porunca cea nouă. Antihrist. Copii ai lui Dumnezeu.

1 Copilaşii mei, pe acestea vi le scriu ca să nu păcătuiţi. Şi dacă a
păcătuit cineva, noi avem Mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos, Cel-Drept.
2 El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, dar nu numai
pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi.

3 Şi întru aceasta ştim că L-am cunoscut: dacă-I păzim poruncile.
4 Cel ce zice: L-am cunoscut!, dar nu-I păzeşte poruncile, mincinos este şi adevărul nu este'ntru el.
5 Dar cel ce-I păzeşte cuvântul, întru acela iubirea lui Dumnezeu este într'adevăr desăvârşită. După aceasta cunoaştem că suntem întru El.
6 Cel ce zice că rămâne întru El, dator este ca şi el să umble aşa cum Acela a umblat.
7 Iubiţilor, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care-o aveaţi de la'nceput; porunca cea veche este cuvântul pe care l-aţi auzit.
8 Şi totuşi, poruncă nouă vă scriu – ceea ce este adevărat în El şi'n voi –, pentru că întunericul se duce, iar lumina cea adevărată începe să răsară.
9 Cel ce zice că este în lumină şi-l urăşte pe fratele său, acela este în întuneric până acum.
10 Cel ce-l iubeşte pe fratele său rămâne în lumină, şi piatră de poticnire nu-i în el.
11 Dar cel ce-şi urăşte fratele este în întuneric şi umblă în întuneric şi nu ştie încotro se duce, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12 Vă scriu vouă, copiilor, pentru că de dragul numelui Său v'au fost iertate păcatele.
13 Vă scriu vouă, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel ce este de la'nceput. Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-aţi biruit pe Cel-Rău. V'am scris vouă, copiilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl.
14 V'am scris vouă, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel ce este de la'nceput. V'am scris vouă, tinerilor, pentru că sunteţi tari şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne'ntru voi şi pe Cel-Rău l-aţi biruit.
15 Nu iubiţi lumea, nici pe cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este'n el;
16 pentru că tot ceea ce este în lume – pofta trupului şi pofta ochilor şi trufia vieţii – nu sunt de la Tatăl, ci din lume sunt.
17 Şi lumea trece, şi pofta ei; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
18 Copiii mei, este ceasul de pe urmă; şi precum aţi auzit că vine Antihrist, aşa şi acum mulţi antihrişti s'au arătat: de aici cunoaştem noi că-i ceasul de pe urmă.
19 Dintre noi au ieşit, dar nu erau dintre noi; că de-ar fi fost dintre

noi, ar fi rămas cu noi. Dar aceasta, pentru ca să se arate că nu toţi sunt dintre noi.
20 Iar voi, ungere aveţi de la Cel-Sfânt şi pe toate le ştiţi.
21 V'am scris nu pentru că nu ştiţi adevărul, ci pentru că-l ştiţi; şi ştiţi că din adevăr nu vine nici o minciună.
22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristos? Acela este antihrist, cel ce tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul.
23 Oricine-L tăgăduieşte pe Fiul, nu-L are nici pe Tatăl; cine-L mărturiseşte pe Fiul, Îl are şi pe Tatăl.
24 Aşadar, ceea ce-aţi auzit de la'nceput, în voi să rămână; de va rămâne'n voi ceea ce aţi auzit de la'nceput, veţi rămâne şi voi în Fiul şi în Tatăl.
25 Şi aceasta este făgăduinţa pe care El ne-a făgăduit-o: Viaţa veşnică.
26 Pe acestea vi le-am scris cu privire la cei ce vă amăgesc.
27 Cât despre voi, ungerea pe care-aţi primit-o de la El rămâne'ntru voi şi n'aveţi nevoie să vă înveţe cineva; dar de vreme ce ungerea Lui vă învaţă despre toate, şi învăţătura aceasta este adevărată şi nu e minciună, aşa cum ea v'a învăţat, rămâneţi întru El.
28 Şi acum, copilaşi, rămâneţi întru El, pentru ca atunci când El Se va arăta să avem îndrăznire şi la venirea Lui să nu stăm ruşinaţi înainte-I.
29 Dacă ştiţi că El este drept, cunoaşteţi că tot cel ce face dreptate este născut din El.

[Cap. 3]

Copii ai lui Dumnezeu (continuare). Iubiţi-vă unul pe altul! Încrederea în Dumnezeu.

1 Vedeţi ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca noi să ne numim fii ai lui Dumnezeu; şi suntem! De aceea nu ne cunoaşte pe noi lumea: pentru că nu L-a cunoscut pe El.
2 Iubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu; şi ce vom fi, încă nu s'a arătat. Ştim că, dacă El Se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea pe El aşa cum este.
3 Şi tot cel ce are această nădejde în El, se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este.
4 Tot cel ce săvârşeşte păcatul săvârşeşte şi fărădelegea; păcatul e fărădelegea.

5 Voi ştiţi că El S'a arătat ca să ridice păcatele, şi păcat în El nu este.
6 Tot cel ce rămâne întru El, nu păcătuieşte; tot cel ce păcătuieşte, nu L-a văzut şi nici nu L-a cunoscut.
7 Copilaşilor, nimeni să nu vă amăgească; cel ce'nfăptuieşte dreptatea este drept, aşa cum Acela drept este.
8 Cel ce săvârşeşte păcatul e de la diavolul, pentru că diavolul încă de la'nceput păcătuieşte. Pentru aceasta S'a arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să strice lucrurile diavolului.
9 Tot cel ce este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa Sa rămâne în el; şi el nu poate păcătui, pentru că e născut din Dumnezeu.
10 Întru aceasta se învederează fiii lui Dumnezeu şi fiii diavolului: cel ce nu săvârşeşte dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu-l iubeşte pe fratele său.
11 Că aceasta este vestea pe care-aţi auzit-o de la'nceput: să ne iubim unii pe alţii.
12 – Nu precum Cain, care era de la Cel-Rău şi şi-a înjunghiat fratele. Şi de ce l-a înjunghiat?: pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte. –
13 Nu vă miraţi, fraţilor, dacă lumea vă urăşte.
14 Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că-i iubim pe fraţi; cel ce nu-l iubeşte pe fratele său rămâne în moarte.
15 Tot cel ce-şi urăşte fratele e ucigaş de oameni; şi ştiţi că orice ucigaş de oameni nu are viaţă veşnică rămânând întru el.
16 Întru aceasta am cunoscut noi iubirea: că El Şi-a pus sufletul pentru noi; datori suntem şi noi ca sufletele să ni le punem pentru fraţi.
17 Dar cel ce are bogăţia lumii şi-l vede pe fratele său în lipsuri şi inima şi-o'nchide faţă de el, cum rămâne'ntru el iubirea lui Dumnezeu?
18 Copilaşii mei, să nu iubim cu vorba, nici cu vorbirea, ci'n faptă şi'n adevăr.
19 Întru aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi'n faţa Sa ne vom linişti inimile;
20 că dacă inima noastră ne osândeşte, Dumnezeu e mai mare decât inima noastră şi cunoaşte totul.
21 Iubiţilor, dacă inima noastră nu ne osândeşte, avem îndrăznire către Dumnezeu
22 şi orice cerem de la El primim, pentru că-I păzim poruncile şi

facem ceea ce e plăcut înainte-I.
23 Şi aceasta este porunca Lui: ca noi să credem întru numele lui
Iisus Hristos, Fiul Său, şi să ne iubim unii pe alţii, aşa cum ne-a
dat El poruncă.
24 Şi cel ce-I păzeşte poruncile rămâne în El şi El într'însul; şi'ntru
aceasta cunoaştem că El rămâne în noi: din Duhul pe Care ni
L-a dat.

[Cap. 4]

Duhul lui Dumnezeu şi duhul lui Antihirist.
Dumnezeu este iubire.

1 Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci puneţi duhurile
la'ncercare, dacă sunt de la Dumnezeu; pentru că mulţi profeţi
mincinoşi au ieşit în lume.
2 Întru aceasta să cunoaşteţi voi duhul lui Dumnezeu: fiece duh
care-L mărturiseşte pe Iisus Hristos ca venit în trup, este de la
Dumnezeu;
3 şi fiece duh care nu-L mărturiseşte pe Iisus, nu este de la Dum-
nezeu; el este al lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine, şi
acum chiar este în lume.
4 Voi sunteţi din Dumnezeu, copilaşii mei, şi i-aţi biruit, pentru
că Cel care este'n voi e mai mare decât cel care este'n lume.
5 Ei sunt din lume; de aceea grăiesc ca din lume, şi lumea îi as-
cultă.
6 Noi suntem din Dumnezeu; cel ce-L cunoaşte pe Dumnezeu,
ascultă de noi; cel ce nu este din Dumnezeu, nu ascultă de noi.
Din aceasta cunoaştem noi duhul adevărului şi duhul rătăcirii.
7 Iubiţilor, să ne iubim unii pe alţii, pentru că iubirea este de la
Dumnezeu, şi tot cel ce iubeşte este născut din Dumnezeu şi-L
cunoaşte pe Dumnezeu.
8 Cel ce nu iubeşte, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, fiindcă Dum-
nezeu este iubire.
9 Întru aceasta s'a arătat iubirea lui Dumnezeu pentru noi, că
Dumnezeu L-a trimis în lume pe Fiul Său Cel Unul-Născut,
pentru ca noi să viem printr'Însul.
10 Întru aceasta este iubirea: nu pentru că noi L-am iubit pe Dum-
nezeu, ci pentru că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său
jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11 Iubiţilor, dacă Dumnezeu în acest fel ne-a iubit pe noi, datori

suntem ca şi noi să ne iubim unii pe alţii.
12 Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dar dacă noi ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne'ntru noi şi iubirea Lui în noi este desăvârşită.
13 Întru aceasta cunoaştem că rămânem întru El şi El întru noi: că nouă din Duhul Său ne-a dat.
14 Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.
15 Cel ce va mărturisi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el şi el întru Dumnezeu.
16 Şi noi am cunoscut iubirea pe care Dumnezeu o are pentru noi, şi am crezut-o. Dumnezeu este iubire, şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el.
17 Întru aceasta este desăvârşită iubirea Lui pentru noi: ca noi să avem îndrăznire în Ziua Judecăţii, pentru că aşa cum este Acela, aşa suntem şi noi în lumea aceasta.
18 În iubire nu este frică; ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că frica merge mână'n mână cu pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârşit în iubire.
19 Noi Îl iubim pe Dumnezeu, pentru că El ne-a iubit întâi.
20 Dacă cineva zice: Îl iubesc pe Dumnezeu!, dar pe fratele său îl urăşte, mincinos este. Pentru că cel ce nu-şi iubeşte fratele pe care-l vede, nu-L poate iubi pe Dumnezeu pe Care nu-L vede.
21 Şi această poruncă o avem de la El: Cel care-L iubeşte pe Dumnezeu, să-l iubească şi pe fratele său.

[Cap. 5]

Credinţa e biruinţă asupra lumii. Întreita mărturie despre Fiul. Cunoaşterea vieţii veşnice.

1 Tot cel ce crede că Iisus este Hristos, este născut din Dumnezeu; şi tot cel ce iubeşte pe Cel care a născut, Îl iubeşte şi pe Cel care S'a născut din Acesta.
2 Întru aceasta cunoaştem că-i iubim pe fiii lui Dumnezeu: dacă-L iubim pe Dumnezeu şi-I împlinim poruncile.
3 Căci iubirea de Dumnezeu aceasta este: Să-I păzim poruncile. Şi poruncile Lui nu sunt grele,
4 pentru că tot cel ce e născut din Dumnezeu biruieşte lumea; şi aceasta-i biruinţa care-a biruit lumea: credinţa noastră.
5 Cine-i dar biruitorul lumii, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?

6 Acesta este Cel care a venit prin apă şi prin sânge; Iisus Hristos;
nu numai prin apă; ci prin apă şi prin sânge; şi Duhul Cel ce
mărturiseşte, pentru că Duhul este adevărul.
7 Fiindcă Trei sunt Cei ce mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi
Sfântul Duh; şi Aceştia Trei Una sunt.
8 Şi trei sunt cei ce mărturisesc pe pământ: Duhul şi apa şi sânge-
le; şi aceştia trei întru una sunt.
9 Dacă noi primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu
este mai mare, fiindcă aceasta este mărturia lui Dumnezeu: El a
mărturisit despre Fiul Său.
10 Cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el; cel ce
nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n'a
crezut în mărturia pe care Dumnezeu a mărturisit-o despre Fiul
Său.
11 Şi mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică, şi
această viaţă este în Fiul Său.
12 Cel care-L are pe Fiul, are viaţa; cel care nu-L are pe Fiul lui
Dumnezeu, nu are viaţa.
13 Pe acestea vi le-am scris vouă, cei ce credeţi întru numele Fiului
lui Dumnezeu, pentru ca voi să ştiţi că aveţi viaţă veşnică.
14 Şi aceasta este încrederea pe care o avem către El: Dacă cerem
ceva după voinţa Lui, El ne ascultă.
15 Şi dacă ştim că El ne ascultă în tot ceea ce-I cerem, atunci ştim că
avem cererile pe care le-am cerut de la El.
16 Dacă cineva îl vede pe fratele său păcătuind - păcat nu de moarte
–, să se roage, şi [Dumnezeu] îi va da viaţă – celor ce nu păcătu-
iesc de moarte. Există şi păcat de moarte; nu pentru un astfel de
păcat zic eu să se roage.
17 Orice nedreptate este păcat, dar este şi păcat care nu e de moarte.
18 Noi ştim: tot cel ce e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte; dim-
potrivă, Cel-Născut-din-Dumnezeu îl păzeşte, şi Cel-Rău nu-l
atinge.
19 Ştim că noi suntem din Dumnezeu şi că lumea întreagă zace sub
puterea Celui-Rău.
20 Dar ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat nouă pricepere,
ca să-L cunoaştem pe Dumnezeul-Cel-Adevărat; şi noi suntem în
Cel-Adevărat, în Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este Dumnezeul-
Cel-Adevărat şi viaţa veşnică.
21 Fiilor, păziţi-vă de idoli! Amin.

1 IOAN
(Versiunea catolică)

CAP. 1

1. Ceea ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit, cu privire la Cuvântul vieţii,
2. căci viaţa s-a arătat: noi am văzut şi dăm mărturie şi vă vestim viaţa cea veşnică ce era la Tatăl şi care ni s-a arătat
3. ce am văzut şi am auzit vă vestim şi vouă pentru ca şi voi să aveţi comuniune cu noi, iar comuniunea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul său Isus Cristos.
4. Vă scriem acestea pentru ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Şi aceasta este vestea pe care am auzit-o de la el şi v-o vestim: Dumnezeu este lumină şi nu este întuneric în el.
6. Dacă spunem că avem comuniune cu el, dar umblăm în întuneric, minţim şi nu înfăptuim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, aşa cum el este în lumină, avem comuniune unii cu alţii şi sângele lui Isus, Fiul său, ne curăţă de orice păcat.
8. Dacă spunem că nu avem păcat, ne înşelăm pe noi înşine, iar adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, el este fidel şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nedreptate.
10. Dacă spunem că nu am păcătuit, îl facem pe el mincinos, iar cuvântul lui nu este în noi.

CAP. 2

1. Copiii mei, vă scriu acestea ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva ar păcătui, avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept.
2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi.
3. Din aceasta ştim că îl cunoaştem: dacă păzim poruncile lui.
4. Cine spune: „Eu îl cunosc”, dar nu păzeşte poruncile lui, este mincinos şi adevărul nu este în el.
5. Însă, dacă cineva păstrează cuvântul lui, într-adevăr iubirea lui Dumnezeu în el este desăvârşită. Din aceasta cunoaştem că suntem în el.

6. Cel care spune că rămâne în el are datoria să trăiască aşa cum el a trăit.
7. Iubiţilor, nu vă scriu o poruncă nouă, ci porunca cea veche, pe care o aveţi de la început; porunca veche este cuvântul pe care l-aţi auzit.
8. Totuşi vă scriu o poruncă nouă, care este adevărată în el şi în voi pentru că întunericul trece, iar lumina cea adevărată străluceşte deja.
9. Cine spune că este în lumină, dar îl urăşte pe fratele său, este în întuneric până acum.
10. Cine îl iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi nu este [motiv de]

scandal în el.

11. Însă cine-l urăşte pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric şi nu ştie încotro merge pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12. Vă scriu vouă, copiilor, pentru că păcatele voastre au fost iertate datorită numelui său.
13. Vă scriu vouă, părinţilor, pentru că l-aţi cunoscut pe cel care este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-aţi învins pe Cel Rău.
14. V-am scris vouă, copiilor, pentru că l-aţi cunoscut pe Tatăl. V-am scris vouă, părinţilor, pentru că l-aţi cunoscut pe cel care este de la început. V-am scris vouă, tinerilor, pentru că sunteţi puternici şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi şi l-aţi învins pe Cel Rău.
15. Să nu iubiţi lumea şi nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este în el.
16. Pentru că tot ce este în lume – pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieţii – nu este de la Tatăl, ci de la lume.
17. Dar lumea şi pofta ei trec, însă cel care împlineşte voinţa lui Dumnezeu rămâne în veci.
18. Copii, este ceasul de pe urmă. După cum aţi auzit, vine Anticrist, iar acum au apărut mulţi anticrişti; după aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.
19. Dintre noi au ieşit, dar nu erau de-ai noştri, pentru că, dacă ar fi fost de-ai noştri, ar fi rămas cu noi, dar trebuia să se arate că nu toţi sunt de-ai noştri.
20. Dar voi aveţi ungerea de la Cel Sfânt şi cunoaşteţi cu toţii.
21. Nu v-am scris pentru că n-aţi cunoaşte adevărul, ci pentru că îl

cunoaşteţi şi pentru că nici o minciună nu este din adevăr.
22. Cine este mincinosul dacă nu cel care neagă că Isus este Cristosul? Acesta este Anticristul, cel care-l neagă pe Tatăl şi pe Fiul.
23. Oricine îl neagă pe Fiul, nu-l are nici pe Tatăl; cine-l mărturiseşte pe Fiul, îl are şi pe Tatăl.
24. În ce vă priveşte, să rămână în voi ceea ce aţi auzit de la început. Dacă rămâne în voi ce aţi auzit de la început, şi voi rămâneţi în Fiul şi în Tatăl.
25. Şi aceasta este promisiunea pe care el însuşi ne-a făcut-o: viaţa cea veşnică.
26. V-am scris acestea despre cei care vă înşală.
27. Dar în ce vă priveşte, rămâne în voi ungerea pe care aţi primito de la el şi nu aveţi nevoie ca să vă înveţe cineva, ci, întrucât ungerea lui vă învaţă despre toate – iar ea este adevărată, şi nu falsă – după cum v-am învăţat, rămâneţi în el.
28. Şi acum, copii, rămâneţi în el, pentru ca, atunci când se va arăta, să avem încredere şi să nu fim făcuţi de ruşine de el, la venirea lui.
29. Dacă ştiţi că el este drept, atunci ştiţi că oricine face dreptatea este născut din el.

Cap. 3

1. Vedeţi câtă iubire ne-a dăruit Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Şi suntem. De aceea, lumea nu ne cunoaşte pentru că nu l-a cunoscut pe el.
2. Iubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat [încă] ce vom fi. Ştim că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui pentru că îl vom vedea aşa cum este.
3. Oricine are această speranţă în el devine curat, aşa cum el este curat.
4. Oricine comite păcatul face o nelegiuire, căci păcatul este nelegiuire.
5. Voi ştiţi că el s-a arătat ca să ridice păcatele şi în el nu este păcat.
6. Oricine rămâne în el nu păcătuieşte. Oricine păcătuieşte, nici nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut.
7. Copii, nimeni să nu vă înşele. Cine săvârşeşte dreptatea este drept, după cum el este drept.

8. Cine comite păcatul este de la diavol pentru că diavolul păcătuieşte de la început. Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu comite păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el şi nu poate să păcătuiască pentru că este născut din Dumnezeu.
10. În aceasta se recunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului: oricine nu săvârşeşte dreptatea şi nu-l iubeşte pe fratele său nu este din Dumnezeu.
11. Pentru că aceasta este vestea pe care aţi auzit-o de la început: să ne iubim unii pe alţii.
12. Nu cum [a făcut] Cain, care era de la Cel Rău, şi l-a ucis pe fratele său. Şi pentru care motiv l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.
13. Să nu vă miraţi, fraţilor, dacă lumea vă urăşte.
14. Noi ştim că am trecut de la moarte la viaţă pentru că îi iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte rămâne în moarte.
15. Oricine îl urăşte pe fratele său este un criminal şi voi ştiţi că nici un criminal nu are viaţă veşnică ce rămâne în el.
16. În aceasta am cunoscut iubirea: el şi-a dat viaţa pentru noi. La fel şi noi suntem datori să ne dăm vieţile pentru fraţi.
17. Dacă cineva are bogăţiile lumii şi-l vede pe fratele său, care este în nevoie, şi îşi închide inima faţă de el, cum poate să rămână în acela iubirea lui Dumnezeu?
18. Copii, să nu iubim numai cu vorba sau cu limba, ci cu fapta şi adevărul.
19. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr: ne vom linişti inima înaintea lui
20. pentru că, chiar dacă inima noastră ne acuză, Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre şi cunoaşte toate.
21. Iubiţilor, dacă inima noastră nu ne acuză, avem încredere în Dumnezeu
22. şi [orice] i-am cere primim de la el pentru că păzim poruncile lui şi facem ceea ce îi este plăcut.
23. Aceasta este porunca lui: să credem în numele Fiului său Isus Cristos şi să ne iubim unii pe alţii după cum ne-a dat poruncă.
24. Cel care ţine poruncile lui rămâne în el şi el în acesta. Prin aceasta cunoaştem că rămâne în noi: după Duhul pe care ni l-a dat.

Cap. 4

1. Iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci discerneţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, căci mulţi profeţi falşi au apărut în lume.
2. Prin aceasta îl cunoaşteţi pe Duhul lui Dumnezeu: orice duh care îl mărturiseşte pe Isus Cristos venit în trup este de la Dumnezeu.
3. Dar orice duh care nu-l mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu. Acesta este [duhul] lui Anticrist, despre care aţi auzit că vine; şi acum este deja în lume.
4. Copii, voi sunteţi de la Dumnezeu şi i-aţi învins pe aceştia, pentru că cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.
5. Ei sunt din lume, de aceea vorbesc ca din lume, iar lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu. Cine-l cunoaşte pe Dumnezeu ne ascultă. Cel care nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Din aceasta cunoaştem Duhul adevărului şi duhul rătăcirii.
7. Iubiţilor, să ne iubim unii pe alţii pentru că iubirea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi-l cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu este iubire.
9. Prin aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu în noi: Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său, unul născut, ca să trăim prin el.
10. În aceasta constă iubirea: nu noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci el ne-a iubit şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Iubiţilor, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, şi noi suntem datori să ne iubim unii pe alţii.
12. Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi şi iubirea lui în noi este desăvârşită.
13. Prin aceasta cunoaştem că rămânem în el şi el în noi: ne-a dat din Duhul său.
14. Iar noi am văzut şi dăm mărturie că Tatăl l-a trimis pe Fiul ca mântuitor al lumii.
15. Oricine mărturiseşte că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el şi el în Dumnezeu.

16. Noi am cunoscut şi am crezut în iubirea pe care Dumnezeu o are faţă de noi. Dumnezeu este iubire şi cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu rămâne în el.
17. Prin aceasta se desăvârşeşte iubirea în noi: să avem încredere în ziua judecăţii, căci aşa cum este el, aşa suntem şi noi în lumea aceasta.
18. În iubire nu există frică, dimpotrivă, iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că frica presupune pedeapsă, iar cine se teme nu este desăvârşit în iubire.
19. Noi iubim pentru că el ne-a iubit mai întâi.
20. Dacă cineva spune: „Îl iubesc pe Dumnezeu" şi-l urăşte pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu-l iubeşte pe fratele său pe care îl vede nu poate să-l iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede.
21. Avem această poruncă de la el: cine-l iubeşte pe Dumnezeu să-l iubească şi pe fratele său.

Cap. 5

1. Oricine crede că Isus este Cristos este născut din Dumnezeu şi oricine îl iubeşte pe cel care a dat naştere îl iubeşte şi pe cel care s-a născut din el.
2. Prin aceasta cunoaştem că îi iubim pe copiii lui Dumnezeu, dacă îl iubim pe Dumnezeu şi împlinim poruncile lui.
3. Pentru că aceasta este iubirea lui Dumnezeu: să păzim poruncile lui, iar poruncile lui nu sunt grele.
4. Oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Şi aceasta este victoria cu care a învins lumea: credinţa noastră.
5. Însă cine învinge lumea dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este cel care vine prin apă şi sânge, Isus Cristos. Nu numai prin apă, ci prin apă şi sânge. Şi Duhul este cel care dă mărturie pentru că Duhul este adevărul.
7. Trei sunt cei care dau mărturie:
8. Duhul, apa şi sângele. Şi aceştia trei sunt una.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este şi mai mare pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu: el a dat mărturie despre Fiul său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuşi. Cine

nu crede în Dumnezeu îl face mincinos pentru că nu a crezut în mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul său.
11. Şi aceasta este mărturia: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică şi această viaţă este în Fiul său.
12. Cine îl are pe Fiul are viaţa; cine nu-l are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viaţa.
13. V-am scris acestea, vouă, care credeţi în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să ştiţi că aveţi viaţa veşnică.
14. Aceasta este încrederea pe care o avem în el: dacă cerem ceva după voinţa lui, el ne ascultă.
15. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice i-am cere, ştim că am obţinut tot ce i-am cerut.
16. Dacă cineva îl vede pe fratele său săvârşind un păcat care nu este spre moarte, să se roage şi Dumnezeu îi va da viaţa; aceasta celor care săvârşesc un păcat care nu este spre moarte. Dar există şi un păcat care este spre moarte. Nu spun ca cineva să se roage pentru acela.
17. Orice nedreptate este păcat, dar există un păcat care nu este spre moarte.
18. Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, însă pe cel care este născut din Dumnezeu, el îl păzeşte şi Cel Rău nu se atinge de el.
19. Ştim că suntem de la Dumnezeu şi că lumea întreagă zace sub [puterea] Celui Rău.
20. Ştim, de asemenea, că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat capacitate să-l cunoaştem pe Cel Adevărat. Noi suntem în Cel Adevărat, în Fiul său Isus Cristos. Acesta este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică.
21. Copii, păziţi-vă de idoli!

LECŢIA 1

CHEMAREA LA PĂRTĂŞIE (1 Ioan 1:1-4)

Ai părtăşie?

INTRODUCERE

Scopul principal pentru care Ioan a scris această epistolă a fost să cheme credincioşii la părtăşia cu Dumnezeu. Nu există un alt scop mai măreţ pentru care să trăim decât acela de a avea părtăşie cu Creatorul nostru.

Mereu vorbim între noi despre părtăşie: că ar trebui să avem o viaţă devoţională mai serioasă cu Dumnezeu prin rugăciune şi studiul biblic, sau să avem relaţii de dragoste frăţească mai concretă cu cei din aceeaşi comunitate de credinţă. Ne verificăm unul pe celălalt prin a ne întreba: „Ai avut părtăşie azi cu Domnul?" Ştim că părtăşia este dovada unei relaţii vii cu Dumnezeu.

Ce a înţeles însă Ioan când ne chema pe toţi la a avea părtăşie? Primele patru versete ale cărţii formează prologul epistolei şi aşează baza mesajului cărţii. Întâi ni se prezintă autorul şi autoritatea lui, ca martor ocular al unor evenimente istorice, în care personajul principal a fost Cuvântul vieţii, cu referire clară la Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. În conformitate cu regulile scrierilor greco-romane din acea perioadă, cuvintele din prolog aveau rolul de a capta atenţia audienţei pentru a primi mai eficient mesajul care urma să fie dezvoltat. Autorul, apostolul Ioan, scrie în numele multora („ochii noştri... mâinile noastre... părtăşia noastră"), asigurându-i pe cititori de existenţa unei vieţi veşnice. Chemarea lui pentru cei ce citesc este la a se bucura de ceva ce deja există: părtăşia cu Dumnezeu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Cristos.

Sensul părtăşiei în întreaga epistolă nu se referă atât la aspectul ei sfinţitor, cât la cel mântuitor. A avea părtăşie înseamnă a avea mântuire. Cine are părtăşie cu Dumnezeu, are viaţă veşnică, este născut de sus, mântuit prin credinţa în Cuvântul vieţii. Ioan

asociază Cuvântul cu viaţa, în sens de Cuvântul care dă viaţă. Persoana Cuvântului şi mesajul Cuvântului produc viaţă.

Vom studia în continuare despre părtăşie. Este vital să doreşti părtăşia cu Creatorul tău. Dacă ai părtăşie cu Dumnezeu, vei dori părtăşia cu fraţii şi surorile de credinţă.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Aluziile la viaţă din prologul epistolei ne duc cu gândul la prologul Evangheliei lui Ioan (1:1-18) şi chiar la prologul Bibliei (Gen. 1:1). Cuvântul a fost prezent în marile lucrări ale lui Dumnezeu în lume.
- Epistola insistă pe întruparea Cuvântului atât în prolog (1:1), cât şi în epilog (5:20). El a fost preexistent (a existat înainte de întrupare), dar şi văzut, auzit, atins. În Cuvântul întrupat, ceea ce este etern, transcendent, a devenit palpabil, imanent. Cuvântul întrupat în persoana lui Isus Cristos are natură divină şi umană.
- Experimentarea plinătăţii bucuriei (1:4) rezultată din părtăşia cu Dumnezeu, Sfântă Treime, şi cu toţi credincioşii din Biserică este scopul practic al epistolei.

Structura textului

Încearcă acum o structură detaliată personală a paragrafului, urmărind paşii lui Ioan în a descrie scopul scrierii lui. Foloseşte-te de diagramă şi de următoarele întrebări:

- Ce ne scrie Ioan despre sursa vieţii (v. 1)?
- Cum descrie Ioan esenţa vieţii (v. 2)?
- Ce legătură există între viaţă şi părtăşie (v. 3)?
- Care sunt două scopuri pentru care scrie Ioan (v. 3-4)?

Cum ai completa în cuvintele tale celelalte trei idei din structura paragrafului?

a) **(v. 1) - Sursa vieţii**
b) **(v. 2) -** .....
c) **(v. 3) -** .....
d) **(v. 4) -** .....

COMENTARIU SUPLIMENTAR: PĂRTĂŞIA

Termenul în limba greacă folosit pentru „părtăşie" este *koinonia* (1:3,6,7) şi poate fi tradus ca: participare, parteneriat, împărtăşire, comuniune. Părtăşia sau comuniunea poate fi între persoane, ori între persoană/e şi lucruri. În înţelesul teologiei creştine, cea mai înaltă formă de exprimare a părtăşiei credincioşilor este relaţia cu Tatăl, Fiul şi Duhul (1 Ioan 1:3,6; 2 Cor. 13:13), reflectată apoi în relaţia cu cei de aceeaşi credinţă. În Biserica Primară, primii creştini aveau un gen de părtăşie (FA 2:41) care presupunea mai mult decât activităţi sociale. Apostolul Pavel scria că poţi fi părtaş al Evangheliei (Filip. 1:5) sau să te împărtăşeşti de sângele şi cu suferinţa lui Cristos (1 Cor. 10:16; Filip. 3:10). Textele sugerează că înainte de a avea dimensiunea socială a părtăşiei, trebuie să ai dimensiunea ei relaţională. Părtăşia cere reciprocitate deschisă şi onestă în relaţii. De aceea, în gândirea lui Ioan, a avea părtăşie cu Dumnezeu înseamnă a avea o relaţie personală vie, exprimată în parteneriate concrete. Oglindirea acestei părtăşii este în purtare. Principiul ioanin este simplu: etosul părtăşiei creştine se verifică prin trăirea în lumină şi dragoste.

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte şi expresii cheie

- Construcţia „de la început" se poate referi: la actul creaţiei, la momentul întrupării Cuvântului, la începutul lucrării lui Isus, sau la mesajul original al Evangheliei.
- Expresia „viaţa veşnică" (1:2) nu se referă la o calitate impersonală a vieţii, ci se referă la calitatea personală a vieţii, întrucât ea este dată de o persoană reală, Fiul lui Dumnezeu, în care se găseşte această viaţă şi care ne-a fost arătată (cf. 5:11-12).
- *Koinonia* sau comuniunea la care suntem chemaţi este reală şi nu se poate lua de la cei credincioşi. Dacă este pierdută, se datorează numai îndepărtării de părtăşia dovedită în comunitatea celor născuţi din Dumnezeu (2:19).

Întrucât termenul „părtăşie" este esenţial în acest pasaj, compară ce înţeleg creştinii faţă de necreştini prin el la cele două niveluri:

Nivelul social .....

Nivelul spiritual .....

Părtăşia în grup:

Cum ai descrie părtăşia din grupul vostru de studiu?

.....

Ce crezi că ar trebui să schimbaţi pentru a avea o părtăşie mai bună?

.....

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Părtăşia creştină se manifestă în NT prin unele porunci sau îndemnuri specifice pe care în special autorii epistolelor le dau sub forma expresiilor „unii altora" sau „unii pe alţii". Notează **două texte biblice** în care apare una dintre aceste expresii şi la ce aspect al părtăşiei se referă:

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„Credinţa în Fiul întrupat al lui Dumnezeu îl transferă pe om din realitatea morţii în cea a vieţii, de la întuneric la lumină. Această viaţă, pe care cineva o posedă acum prin credinţă, îşi face cunoscută prezenţa prin intermediul dragostei pe care un creştin o are faţă de fraţii săi. Părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul, aşadar, este în esenţă acelaşi lucru cu a avea viaţă veşnică." (Daniel L. Akin – *1-3 John*, NAC, p. 38).

iv. Ilustraţii

Împărtăşire, nu înlocuire

Un păstor a fost sunat de o femeie foarte supărată: „Am primit o carte de literatură religioasă de la biserica d-voastră!" - a strigat femeia. „Şi nu îmi place deloc că vă folosiţi de poştă ca să deranjaţi oamenii!" „Dar ce vi s-a părut atât de deranjant la un colet primit de la biserică?" - a întrebat calm păstorul. „Nu aveţi dreptul să încercaţi să îmi <u>înlocuiţi</u> religia!" – a reclamat femeia. „Voi aveţi religia voastră, eu o am pe a mea şi eu nu am încercat să o înlocuiesc pe a voastră!". A început astfel un dialog tensionat pe tema religiei prin care femeia, de fapt, încerca practic să-i schimbe religia păstorului. În final, păstorul îi spune: „Noi nu căutăm să vă <u>înlocuim</u> religia. Noi, însă, am experimentat o viaţă nouă prin credinţa în Isus Cristos şi doar vrem să facem tot ce putem ca să o <u>împărtăşim</u> şi altora."

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

De la începutul epistolei, Ioan prevede două pericole majore rezultate din două presupuneri greşite faţă de cine este şi ce a făcut Isus Cristos. Primul pericol este să presupui că poţi avea părtăşie cu Dumnezeu fără a crede personal în Isus Cristos. Al doilea pericol este să presupui că poate exista un fel de părtăşie între creştini altfel decât a avea aceeaşi credinţă mântuitoare ca toţi ceilalţi din biserică.

Descrie în câteva cuvinte **ce ai trăit tu prima oară** când ai crezut în Isus Cristos. Cum a fost acea primă întâlnire? Ce sentimente ai avut? Ce gânduri ai avut?

.....

.....

2. Aplicaţia în domeniul etic

Dacă Isus este pentru tine doar o doctrină, mărturia ta va fi **teorie**. Dar dacă Isus este pentru tine o persoană, mărturia ta va fi **vie**. El a trăit ca să fie văzut şi auzit. Dacă tu crezi în acest principiu, cum Îl poţi reprezenta azi cât mai concret pe Isus ca o persoană vie?

Ce ar trebui să vadă în tine din Isus cei de lângă tine?

.....

Ce ar trebui să audă de la tine din Isus cei de lângă tine?

.....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

LECTIA 2

TRĂIREA ÎN LUMINĂ (1:5-2:14)

Ce faci când ai păcătuit?

INTRODUCERE

Chemarea lui Ioan la părtăşie cu Dumnezeu este reală, dar condiţionată. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu dacă nu se sfinţeşte. Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric. Vrei părtăşie? Atunci trebuie să umbli în lumină.

Subiectul e cât se poate de actual. Astăzi se vorbeşte tot mai rar despre păcat, pentru că oamenii nu cred că au nevoie de iertarea păcatelor şi, implicit, nu cred că există un Dumnezeu sfânt şi drept care să le judece viaţa. Standardele după care îşi trăiesc viaţa sunt date de tendinţa culturală a generaţiei lor. De exemplu, ideea de ispăşire este complet necunoscută de actuala generaţie de tineri. A afirma că poţi fi eliberat de vină în cugetul tău prin credinţa în sângele Fiului lui Dumnezeu este, pentru ei, la limita ofensei: un scandal!

Vremurile de azi nu se deosebesc mult de cele din perioada scrierii epistolei de către apostolul Ioan. Principiile găsite aici sunt valabile oriunde şi oricând. Astfel, Ioan scrie că cine nu acceptă realitatea păcatului în viaţa lui, trăieşte o amăgire şi îl face mincinos pe Dumnezeu. Aceasta pentru că Dumnezeu este definit ca lumină, în sens de caracter sfânt şi de sursă a vieţii. Părtăşia cu Dumnezeu nu poate exista decât împărtăşind acelaşi caracter cu al Lui. De aceea, trebuie ca omul să recunoască că a păcătuit şi să-şi mărturisească păcatul (1:9). Numai prin mărturisire şi ascultarea poruncii divine va putea birui păcatul în viaţa lui.

Păcatul se referă aici la viaţa de nelegiuire (*anomia*; cf. 3:4), o trăire în opoziţie cu legea lui Dumnezeu. După cum se va vedea pe parcursul studiului, în contextul larg al epistolei, păcatul înseamnă şi eşecul de a iubi, cu aplicaţie imediată în context comunitar. De aceea, chemarea de a umbla în lumină (1:7) nu este

doar un simplu apel la a avea un comportament corect, ci vizează o sferă de existenţă, aşa după cum lumina este sfera de existenţă a lui Dumnezeu.

Prezentarea lui Dumnezeu ca lumină conturează cadrul doctrinar şi etic al întregii epistole. Altfel spus, standardele spirituale, morale şi etice ale creştinului sunt date de caracterul pur şi iubitor al lui Dumnezeu. De aceea, Ioan alege să vorbească despre părtăşia cu un Dumnezeu sfânt prin a introduce metafora umblării în lumină. A umbla în lumină pretinde a ieşi din starea de moarte spirituală prin a primi viaţa revelată în Isus Cristos şi apoi a trăi în puritate şi dragoste.

Vom învăţa azi cum să alegi a umbla în lumină, în sfinţenie, pentru a onora caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Tranziţia de la întuneric la lumină e un proces mântuitor, eliberator. Primul pas mare este să recunoşti păcatul în viaţa ta şi să-l mărturiseşti înaintea lui Dumnezeu cerând iertarea prin sângele lui Cristos. Al doilea pas este să te subordonezi poruncilor lui Dumnezeu cuprinse în Cuvântul Său. Evanghelia iertării şi Evanghelia transformării trebuie să fie ţinute împreună.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Paragraful reia tema din prolog despre părtăşia cu Dumnezeu şi o pune în contrast cu părtăşia lumii, caracterizată de întuneric, păcat, nelegiuire.
- Afirmaţia din 1:5 defineşte subiectul principal al scrierii şi cine este El: Dumnezeu este lumină!
- Urmează câteva contraste evidente, dintre care contrastul lumină/întuneric şi adevăr/minciună domină textul.
- Sunt introduse cuvinte şi concepte noi, specifice doctrinei

despre mântuire în creştinism şi iudaism: sângele lui Isus Cristos, curăţirea de nelegiuire, Mijlocitorul, jertfa de ispăşire, iertarea păcatelor etc.

Se observă imediat trei afirmaţii care se repetă: „*Dacă zicem…”* Cum ai completa în cuvintele tale **consecinţele** celor trei afirmaţii ale lui Ioan?

„*Dacă zicem că avem părtăşie cu El* ……

„*Dacă zicem că nu avem păcat*” ……..

„*Dacă zicem că nu am păcătuit*” ……

Contrastul lumină/întuneric

Cum să subliniezi cât se poate de drastic că nu poţi spune că ai părtăşie cu Dumnezeu dacă trăieşti în păcat? Ioan alege contrastul dintre lumină şi întuneric (1:5-7; 2:8-11), pentru a sublinia principiul că trăirea în întuneric e incompatibilă cu trăirea în lumină. Contrastul între lumină şi întuneric abundă şi în Evanghelia lui Ioan, cu sensuri multiple (1:4-5; 8:12; 9:5; 12:35-36,46). Aici însă, în epistolă, identificarea întunericului cu păcatul nu pare cea mai bună interpretare. Aceasta pentru că, de obicei, în gândirea teologică a lui Ioan, lumina este una cu viaţa. Lumina elimină întunericul, aşa cum adevărul elimină minciuna. Tot aşa, lumina aduce viaţă oriunde pătrunde. Luminca ca putere de viaţă a adus viaţă biologică în univers şi poate aduce viaţă spirituală în sufletul care zace în păcat. Deci, a avea lumină în tine înseamnă a avea viaţă veşnică în tine. De aceea, întunericul aici nu se referă doar la păcat, ci la lipsa vieţii spirituale. Trecerea de la întuneric la lumină este ca trecerea de la moarte la viaţă (3:14). Pentru că Fiul lui Dumnezeu este lumină, numai cine are pe Fiul, are viaţa (5:11-13).

COMENTARII GENERALE

- Întâi ni se enunţă principiul (1:5), urmat de implicaţii (1:6).
- Avem trei perechi de afirmaţii negative („dacă zicem că nu…"), urmate de trei afirmaţii pozitive („dar dacă… ").
- A umbla în întuneric înseamnă a umbla în sfera păcatului şi minciunii, a avea răul ca stil de viaţă, a nu trăi adevărul. Adevărul înseamnă realitate, ceea ce corespunde naturii şi voii lui Dumnezeu. A nu trăi în adevăr înseamnă a nu pune adevărul în practică sau a nu fi de acord cu idealul moral învăţat de Isus. De cealaltă parte, a trăi în lumină înseamnă: a trăi în sfera adevărului şi sfinţeniei, în transparenţă faţă de Dumnezeu, în a răspunde revelaţiei adevărului, în a practica adevărul Evangheliei.
- Iertarea păcatelor implică înlăturarea vinovăţiei produse de păcat. Chiar dacă un credincios cade într-un păcat, dar vrea să trăiască în lumină, poate avea iertarea prin sângele lui Isus. Umblarea în lumină ne face conştienţi de păcate, însă efectele pângăritoare nu mai acţionează prin condamnare.
- În baza definirii lui Dumnezeu ca lumină, Ioan îndeamnă la mărturisirea păcatelor, nu la ascunderea lor. Această înseamnă a trăi sau a umbla în lumină. A mărturisi presupune nominalizarea păcatului, recunoaşterea deschisă a păcatului şi întoarcerea de la păcat. Dumnezeu se obligă prin legământ să ierte şi să cureţe inima credinciosului ca act mântuitor şi confirmare a continuităţii părtăşiei cu El. Iar iertarea se face numai prin mijlocirea lui Isus Cristos, posibilă datorită vieţii sfinte pe care a trăit-o şi jertfei de pe cruce.
- Regula se păstrează: cine are parte de această iertare, va asculta de poruncile lui Dumnezeu.
- Porunca nouă nu lasă loc de negocieri: cine umblă în lumină iubeşte pe fratele său, cine nu înseamnă că încă e în întuneric (2:9).

COMENTARIU SUPLIMENTAR: MĂRTURISIREA PĂCATELOR

Mărturisirea păcatelor este un act personal de recunoaştere a păcatelor întâi înaintea lui Dumnezeu, apoi, atunci când este

cazul, înaintea celor cărora le-a greşit. Mărturisirea se face într-o stare de pocăinţă şi articulând cuvinte, chiar dacă Dumnezeu ştie tot ce face omul. Este atât o formă de conştientizare a păcatului, cât şi de creştere spirituală, de aceea este încurajată în toate tradiţiile creştine. Creştinii evanghelici nu recunosc taina spovedaniei, aşa cum e înţeleasă în tradiţia ortodoxă sau catolică, însă acceptă ideea mărturisirii ca fiind biblică. Forme de mărturisire a păcatelor în public sau personal au existat încă din perioada VT (Lev. 5:5; Ios. 7:20; 1 Sam. 14:20; Neemia 9; Psalmul 51; Dan. 9:20), extinzându-se şi în perioada NT (Mat. 3:6; 1 Cor. 11; Iacov 5:16). După primul secol al Bisericii, practica mărturisirii păcatelor suferă tot mai multe adăugiri, culminând cu numirea ei ca sacrament sau taină a Bisericii, mediată de slujba preotului. Mărturisirea devine privată, iar pocăinţa publică. Biserica aplica canoane spre îndreptare, dacă cineva a făcut un „păcat greu" (ucidere, desfrâu, idolatrie), cu scopul reorganizării vieţii spirituale. Începând cu Reforma, mărturisirea păcatelor nu mai este considerată o taină în bisericile evanghelice, dar se aşteaptă de la fiecare credincios să-şi cerceteze viaţa, să-şi mărturisească păcatul şi să se pocăiască, în baza relaţiei cu Isus Cristos şi în conformitate cu Cuvântul sfânt.

Structura textului

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului pasaj (1:5-2:2) folosind diagrama.

a) (1:5-2:2) Mărturisirea şi iertarea păcatului

(1) .....

(2) .....

(3) .....

b) (2:3-14) Biruinţa asupra păcatului

Citeşte încă o dată paragraful 2:3-14 şi completează în cuvintele tale cum poate veni biruinţa asupra păcatului:

a) Vine prin împlinirea …….....……

b) Vine prin imitarea …….....……...

c) Vine prin iubirea …….....…….

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte şi expresii cheie

- „Dumnezeu e lumină" – se poate referi la esenţa naturii lui Dumnezeu, sau/şi la calităţile etice ale lui Dumnezeu: bunătate, sfinţenie, puritate, neprihănire, adevăr, glorie, dragoste şi viaţă.
- „în El nu este întuneric" (1:5) - întunericul este opusul luminii, simbolul răului, al păcatului, al erorii, al falsităţii. În Dumnezeu nu este întuneric, în sensul că în natura divină nu există imperfecţiune.
- Sângele „ne curăţă de orice păcat" (1:7) în sensul că, prin credinţă, lucrarea jertfei lui Cristos aplicată prin Duhul Său în inima omului îndepărtează gradual păcatul din viaţa credinciosului, în timp ce el creşte în sfinţenie.
- „jertfă de ispăşire" (2:2) – ispăşirea este răscumpărare prin suferinţă, actul haric prin care Dumnezeu ne iartă de vină datorită jertfei substitutive a Fiului Său. Jertfa Lui pe cruce în locul nostru a fost primită de Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre.
- „în el nu este niciun prilej de păcătuire" (2:10) – termenul grecesc *skandalon* înseamnă ofensă, faptă care provoacă indignare. Un credincios care îşi iubeşte fratele de credinţă şi care trăieşte în curăţie, spune Ioan, nu va fi un prilej de păcătuire, nu va deveni obstacol pentru ca alţii să ajungă la adevăr. Dimpotrivă, un astfel de credincios va deveni lumină pentru ca şi alţii să ajungă la adevăr.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înţelegi mai bine pasajul.

Textul 1 ….....……

Textul 2 …….....……

iii. Citate relevante

„Din moment ce evanghelia este numai pentru păcătoşi, îmi încep fiecare zi cu conştientizarea faptului că deşi sunt sfânt prin statutul meu, eu încă păcătuiesc în gândire, vorbire, fapte şi motivaţii. Dacă descopăr în viaţa mea păcate mai subtile sau mai puţin subtile, le mărturisesc înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă conştiinţa nu mă mustră de păcate conştiente, recunosc în faţa Domnului că sunt departe de a-L iubi pe El şi pe aproapele meu ca pe mine însumi. Mă pocăiesc de păcatele mele, după care iau pentru mine anumite pasaje din Scriptură, care mă asigură că păcatele pe care tocmai le-am mărturisit beneficiază de iertarea lui Dumnezeu.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustraţii

ÎMPLINIRE

de Simion Cubolta

Ca să fiu
o lumină în veacul pustiu,
m-am lăsat
îmbrăcat
de putere, de raze, de har,
am suit, zi de zi pe Calvar
şi pe-o cruce de lemn noduros
am murit cu Hristos.

Ca s-ajung
sarea pământului, îndelung
m-am hrănit cu chemări, cu tării
şi-am sorbit din izvoarele vii,
mi-am vândut
vechiturile omului meu din trecut
şi-ntr-un zbor tot mai drept, tot mai sus
m-am unit cu Isus...

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Ce învăţătură sugerează acest text despre Isus?

(1) .....

(2) …….....……

(3) …….....……

Completează pe baza textului trei idei practice pentru viaţa ta spirituală:

1) Creştinul <u>umblă</u> …….....……..
2) Creştinul <u>mărturiseşte</u> …….....
3) Creştinul <u>caută</u> …….....

2. Aplicația în domeniul etic

Care dintre practicile de mai jos le-ai recomanda în biserica ta?

a) Mărturisirea păcatelor în mijlocul adunării (publică/comună/liturgică)

b) Mărturisirea păcatelor în relaţie personală cu Dumnezeu (personală/secretă)

c) Mărturisirea păcatelor în relaţie cu semenii (particulară/individuală)

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

…….....……

NOTE

Lecţia 3

TRĂIREA ÎN ADEVĂR (1 Ioan 2:15-29)

Cum deosebeşti adevărul de minciună?

Introducere

După ce ne-a definit natura lui Dumnezeu ca lumină, Ioan ne clarifică ce înseamnă să trăieşti în lumină. Chemarea lui este să umblăm în lumină şi adevăr, nu în întuneric şi minciună. E vorba aici de două sisteme de viaţă incompatibile. Apostolul compară acum aceste două sisteme de valori contrare, având fiecare doctrine şi etici diferite.

Ioan contrastează întâi sistemul de valori al lumii cu sistemul de valori al lui Dumnezeu. Nu poţi trăi, în acelaşi timp, o viaţă sub influenţa gândirii lumeşti şi sub influenţa gândirii lui Dumnezeu. Sunt două sisteme de trăire total opuse, ca şi minciuna şi adevărul, întunericul şi lumina. Un creştin care pretinde că este al lui Isus, caută să facă voia lui Dumnezeu, nu a lumii.

Sistemul etic al lumii are caracteristici uşor de recunoscut. Evident, lumea nu se referă aici la creaţia naturală, ci la o sferă a vieţii dominată de rău. Mai precis, avem o largă societate umană care îi include pe cei neregeneraţi, orientaţi spre lucrurile caracteristice lumii. Felul acesta de viaţă este contrar aşteptării lui Dumnezeu. Nu poţi iubi lumea şi, în acelaşi timp, să ai în tine dragoste de Dumnezeu. Tot ceea ce aparţine lumii nu poate aparţine lui Dumnezeu. Dacă nu Dumnezeu a creat acest fel de viaţă, înseamnă că se va autodistruge, întrucât aparţine întunericului (2:8). Prin contrast, cine trăieşte făcând voia lui Dumnezeu, rămâne în veac. Această investiţie este nepieritoare şi va rămâne vie. Altfel spus: lumea aceasta e tranzitorie, lumea lui Dumnezeu e eternă (2:15-17).

Ioan compară apoi învăţăturile lumii şi învăţăturile lui Dumnezeu. Contrastul între eretici şi credincioşi este radical. Aşa după

cum există un test etic pentru a dovedi că eşti născut de sus, există şi un test doctrinar. Ioan îi demască pe învăţătorii falşi şi pe cei din comunitatea creştină care agreau cu aceştia (2:18-25). Este clar că biserica căreia îi scria Ioan a suferit o schismă, întrucât un grup de credincioşi a părăsit adunarea. Nu au plecat pentru că au fost excomunicaţi, ci pentru că nu mai suportau părtăşia cu ceilalţi credincioşi.

Ultima parte a discursului lui Ioan ne întoarce la testele cristologice (2:22-27) şi la cele etice (2:28-29). Din nou, tandemul doctrină/etică de testat adevărata spiritualitate intră în acţiune. Un creştin are ungerea de sus pentru a putea discerne între adevăr şi minciună şi a alege totdeauna adevărul.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Ioan apelează de două ori în text la termenul „copilaşi" (2:18,28), cu trimitere la statutul credincioşilor în raport cu autoritatea spirituală. După cum un copil ascultă de părinte, tot aşa un elev ascultă de învăţător. Autoritatea apostolului se baza pe vârstă şi experienţă.
- Expresia „ceasul de pe urmă" (2:18) poate indica: o perioadă dificilă a Bisericii (perioada dinaintea revenirii lui Cristos?), sau pur şi simplu sfârşitul lumii. Nu ştim exact la care din aceste evenimente se referă Ioan. Probabil că prima variantă emană mai multă logică.
- „Ceasul de pe urmă" este ceva sigur, o realitate prezentă, fiind menţionată şi de Isus în învăţăturile Lui şi de apostoli în scrierile lor.
- Referinţa la disidenţi îi are în vedere pe cei care au părăsit biserica, având o învăţătură falsă, întrucât Îl negau pe Isus ca

şi Cristosul, Fiul lui Dumnezeu. Comentatorii cred că referinţa lui Ioan este la gnostici, care susţineau că Isus (numele pământesc) a fost doar o fiinţă umană, iar Cristos (numele ceresc) a fost o fiinţă divină, care a venit peste Isus la botez şi L-a părăsit la răstignire. Alţi eretici credeau că adevăratul Cristos a apărut într-o formă umană, dar nu a avut trup uman adevărat.

- Însă Ioan arată că nu e suficient dacă crezi într-un Dumnezeu ca Tată: trebuie să-L ai şi pe Fiul! A nega pe Fiul înseamnă a-L nega pe Tatăl. A avea o relaţie greşită cu unul dintre cei doi înseamnă a avea o relaţie greşită cu amândoi.

Contrastul dintre a fi sau a nu fi dintre ai noştri

Cei care au părăsit biserica, scrie Ioan, nu mai erau „dintre ai noştri", adică nu mai aparţineau bisericii. Cândva erau membri nominali, dar acum nu mai erau adevăraţi membri ai părtăşiei creştine. A fi cu adevărat membru al unei comunităţi creştine înseamnă a aparţine întâi de toate prin naştere de sus, printr-o schimbare lăuntrică, adevărată. Cine aparţine în lăuntrul lui de comunitate, va arăta în afara lui prin a rămâne parte integrantă a comunităţii. Ioan face clar distincţia între adevăr şi impostură. Biserica trebuie să ştie care sunt adevăraţii credincioşi, pentru ca cei adevăraţi să nu fie înşelaţi de cei falşi. Atitudinea categorică a apostolului ar trebui să ne întărească convingerea în disciplina bisericească. Numai aplicând principiile biblice vom putea proteja biserica de impostori.

Comentarii generale

Pasajul conţine mai multe afirmaţii doctrinare dificile. De aceea vom petrece timp pentru a comenta două dintre ele.

Prima afirmaţie doctrinară are în vizor **Anticristul** şi anticriştii. Cine sunt ei? În istoria Bisericii s-au detaşat două interpretări, pe lângă multe altele. Prima spune că Anticristul se referă la o persoană rea, profeţită în multe scrieri apocaliptice. Acesta este privit ca oponentul lui Cristos şi va căuta să distrugă lucrările lui Cristos. Ba mai mult, va căuta să ia locul lui Cristos, adică să pretindă onoarea care aparţine, de drept, lui Cristos. Cristo-

şii falşi ar fi atunci copia Anticristului, adică având în ei spiritul lui Anticrist. A doua interpretare susţine că Anticristul se referă la un principiu care lucrează împotriva lui Cristos. Deci, nu ar fi vorba de un individ singular, ci de o opoziţie singulară, care se manifestă într-o succesiune de evenimente, până la venirea lui Cristos. Altfel spus, ar fi personificarea unui principiu observat în diferiţi anticrişti, adică în diferite opoziţii. Cristoşii falşi sau anticriştii sunt oamenii care-L neagă pe Cristos. În contextul epistolei lui Ioan sunt cei plecaţi din biserică sau chiar falşii învăţători. Prezenţa acestor anticrişti în biserică este semnul că Anticristul e pe drum. Spiritul Anticristului este prezent în lume, iar anticriştii prefigurează venirea Anticristului, ca un fel de soli sau agenţi.

A doua afirmaţie are de-a face cu **ungerea**. Sublinierea distincţiei adevăr-falsitate este prezentă în paragraful 2:20-27, unde Ioan introduce învăţătura despre ungere (*chrisma*). Secesioniştii pretindeau o cunoaştere specială, deţinută doar de cei aleşi sau unşi. Ioan însă arată că adevărata cunoaştere aparţine credincioşilor care nu L-au negat pe Fiul şi care este la îndemâna tuturor credincioşilor. Metafora ungerii derivă din VT, când regii, preoţii sau profeţii o făceau prin untdelemn. Cei unşi erau împuterniciţi cu Duhul lui Dumnezeu. Putea să însemne în mod simbolic primirea Duhului Sfânt pentru o anumită lucrare. În NT însă, ungerea se poate referi la un creştin care primeşte o înţelegere specială a adevărului divin. A fi uns înseamnă a primi o învăţătură de la Duhul Sfânt. Ungerea este primirea Cuvântului prin lucrarea Duhului în inima credinciosului. Când Ioan arată că un credincios cunoaşte toate lucrurile, nu are în vedere o anumită elită spirituală din biserică. Ioan se referă, simplu, la acel tip de cunoaştere care face diferenţa dintre adevăr şi fals. Un credincios ştie cine e Dumnezeu, cine e Isus Cristos, ce este necesar pentru viaţa creştină şi ce nu etc. Bazaţi pe această cunoaştere a miezului Evangheliei, credincioşii îşi pot folosi puterea discernământului ca să aplice adevărul pe care deja îl cunosc. Adevărul aici se referă la corpusul de învăţături creştine, în mod special învăţătura despre Isus Cristos şi întruparea Lui. Cunoaşterea acestui adevăr îi va determina pe credincioşi să detecteze orice formă a minciunii.

Structura textului

Citeşte din nou paragraful studiat şi completează mai jos structura detaliată a pasajului:

a). (2:15-17) – Voia lui Dumnezeu, sau voia …....

b). (2:18-25) – Adevărul lui Cristos, sau minciuna …....

c). (2:26-29) – Rămânere în adevăr, sau rămânere în ….....…

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- Caracteristicile lumii: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii.
  - (a) Pofta firii - înseamnă dorinţele păcătoase sau dorinţele neordonate, care au ca sursă natura umană coruptă de păcat.
  - (b) Pofta ochilor – înseamnă dorinţa de a avea, de a poseda lucrurile materiale pe care le poftesc ochii noştri.
  - (c) Lăudăroşia vieţii - înseamnă mândria exacerbată, falsa aroganţă sau orice tip de laudă de sine.
- În ce sens ungerea te face să ştii orice lucru (2:20) sau să nu ai nevoie de a fi învăţat (2:27)?
- Posibil ca Ioan să se refere la toate lucrurile necesare de a fi cunoscute sau la orice este necesar şi posibil să fie cunoscut prin Cuvânt. Expresia nu se referă la o nouă revelaţie de învăţătură dincolo de ceea ce ei deja au primit. Ungerea pe care credincioşii au primit-o e adevărată, nu o iluzie. Ceea ce ungerea învaţă este adevărat, adică în totalitate de încredere.
- Învăţătura aceasta este aceeaşi cu învăţătura lui Cristos. Nu există diferenţă semnificativă între ceea ce Cristos învaţă şi ceea ce Duhul învaţă. Nu există diferenţă între ceea ce Duhul te-a învăţat la începutul vieţii creştine şi ceea ce te învaţă după aceea.

Ce verb ai asocia fiecărei caracteristici a lumii?

- Pofta firii - ….....……

- Pofta ochilor - …….....…..

- Lăudăroşia vieţii - …….....……

ii. Referinţe biblice ajutătoare

O paralelă interesantă făcută de unii comentatori este între cele trei caracteristici ale lumii (2:15-17) şi cele trei ispitiri ale lui Isus (Matei 4).

Ce ispitire din textul Evangheliei după Matei ai asocia fiecărei caracteristici ale lumii?

- Pofta firii - ….....……

- Pofta ochilor - …….....…..

- Lăudăroşia vieţii - …….....…

iii. Citate relevante

„Tot ceea ce câştigă un om printr-o minciună este că nu va mai fi crezut atunci când va spune adevărul ”– Percival

„Lumea necreştină evident că nu se preocupă de lucrurile lui Dumnezeu. Chiar şi vecinii noştri drăguţi, cumsecade, decenţi, însă necredincioşi, se preocupă doar de lucrurile acestei vieţi. Prin definiţie, ei nu se pot gândi la lucrurile de sus. În ciuda acestui lucru, stilul lor exterior de viaţă nu se deosebeşte deloc, sau se deosebeşte foarte puţin de al nostru. Ei îşi tund gazonul, îşi plătesc impozitele, şi evită păcatele scandaloase la fel ca noi. Iată de ce trăirea în mijlocul lor face ca stilul lumesc de viaţă să ni se pară foarte acceptabil. Putem deci să

ne adâncim înţelegerea referitoare la trăirea lumească printr-o a doua definiţie: Trăirea lumească înseamnă acceptarea valorilor, moravurilor şi practicilor societăţii cumsecade, însă fără credinţă, din jurul nostru fără a judeca dacă aceste valori, moravuri şi practici sunt sau nu biblice. A fi lumesc înseamnă a trăi pur şi simplu în conformitate cu cultura din jur atât timp cât această cultură nu este în mod evident păcătoasă." (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 112)

iv. Ilustraţii

Un creştin tânăr în credinţă s-a apropiat de predicatorul Moody şi l-a întrebat: „Frate Moody, acum că sunt convertit, trebuie să renunţ la lume?" Predicatorul i-a răspuns: „Nu, frate, nu trebuie să renunţi la lume. Dacă vei avea o mărturie bună pentru Fiul lui Dumnezeu, lumea va renunţa foarte repede la tine. Cei din lume nu te vor mai vrea cu ei!"

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Separarea de lume şi de învăţătura greşită este expresia trăirii în adevăr. Biserica are doctrine specifice ei. Citeşte din nou pasajul studiat şi alege două exemple de doctrine esenţiale pentru biserica ta care se găsesc în text:

Exemplul 1 …….....…….....

Exemplul 2 …….....

2. Aplicaţia în domeniul etic

Cum crezi că ar trebui să ne raportăm la cei care „au ieşit din mijlocul nostru"?

……

……

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

LECŢIA 4

NĂSCUT DIN DUMNEZEU (1 Ioan 3:1-10)

Pe cine ai ca Tată?

INTRODUCERE

A avea părtăşie cu Dumnezeu impune a umbla în lumină şi a asculta de adevăr. Oferta lumii este tot un fel de părtăşie, dar caracterizată de iubirea de sine şi falsitate. Apostolul Ioan caută acum să-şi motiveze cititorii şi ascultătorii din biserici la a umbla în lumină prin a arăta înspre rădăcinile lor spirituale. Un creştin este copil de Dumnezeu, născut din Dumnezeu. Posibilitatea naşterii din nou este o realitate. Aceasta înseamnă că viaţa morală a omului se poate schimba, chiar dacă înclinaţiile lui sunt păcătoase.

Un prim argument al lui Ioan este apelul făcut de el la metafora familiei şi, implicit, la conceptele care definesc relaţia dintr-o familie. Relaţia dintre un credincios autentic şi Dumnezeu se aseamănă cu relaţia dintre un tată şi un copil (3:1-2). Copilul are aceeaşi natură cu tatăl, fiind născut din el. Tot aşa, un credincios este născut din Dumnezeu, adică a avut parte de implementarea unui nou principiu de viaţă (sămânţă) în inima lui. Dovada acestei naşteri din nou (sau de sus) este căutarea unei vieţi neprihănite, adică situarea în afara influenţei celui rău. Este o chestiune de loialitate, de alegere. A alege să rămâi în Cristos (3:6) înseamnă a împărtăşi gândirea şi viaţa lui Cristos.

Un al doilea argument al apostolului Ioan este arătarea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. El S-a arătat ca să ia păcatele (3:5) şi să nimicească lucrările diavolului (3:8). Arătarea sau lucrarea ispăşitoare a lui Isus a rezolvat problema vinovăţiei noastre şi învingerea duşmanului nostru principal.

Apelul la ideea arătării şi metafora familiei ajută la explicarea principiului reprezentării. Cu toate că un om credincios nu poate fi ca Dumnezeu, adică perfect în natura Lui morală, trebuie

să-şi dea silinţa a-L reprezenta corect pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu e lumină, El aşteaptă ca toţi cei ce cred în El să trăiască în lumină. Pentru că El este neprihănit, toţi ai Lui trebuie să caute neprihănirea (3:7). Cei ce sunt urmaşii Lui, Îl reprezintă pe El. Este ca şi cum nu îţi poţi anula rădăcinile, nu îţi poţi nega părinţii. Statutul spiritual îl determină pe cel moral. Cine eşti va determina cum trăieşti.

Ioan asigură din nou trecerea de la dimensiunea teologică la cea etică. Tandemul ioanin doctrină/etică funcţionează invariabil. Acum este aplicat familiei creştine. Un copil de Dumnezeu urăşte păcatul, caută viaţa curată şi iubeşte pe fratele său. Ori eşti în lumină, ori eşti în întuneric. Ori eşti copilul lui Dumnezeu, ori copilul diavolului. Nu există alternativă. Radicalismul lui Ioan e în acelaşi spirit cu caracterul lui Dumnezeu. Astfel, trecerea de la tema luminii la tema dragostei este făcută prin tema neprihănirii (3:10).

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Paragraful începe prin a pregăti trecerea spre tema dragostei prin învăţătura despre neprihănire.
- Se revine la tema rămânerii în Cristos (3:9), care leagă pasajul de precedentele.
- Ioan introduce un limbaj nou, bazat pe paralela relaţiei tată-fiu, cu o descriere a responsabilităţii creştinului de a-L reprezenta pe Dumnezeu ca Tată – „acum suntem copii ai lui Dumnezeu" (3:2).
- Sunt prezente subiectele esenţiale vieţii creştine: curăţia morală, căutarea neprihănirii, naşterea din Dumnezeu, scopul venirii Fiului lui Dumnezeu în lume şi iubirea de fraţi.

- Interesantă este folosirea în mod repetat a cuvântului „oricine”!
- Textul tranşează împărţirea oamenilor în copii ai lui Dumnezeu şi copii ai diavolului, în funcţie de credinţă şi trăire.

Comentarii generale

- Observaţi repetarea ideii de arătare – „vedeţi ce dragostea ne-a arătat Tatăl…”; „ce vom fi nu s-a arătat încă…”; „atunci când se va arăta El…”; „ El S-a arătat ca să ia păcatele…”
- Arătările ne-au vizat pe noi, toate fiind iniţiativa dragostei lui Dumnezeu.
- Cum răspundem noi la aceste lucrări harice? Dovedind că lucrarea lui Cristos a fost crezută în centrul fiinţei noastre şi a produs naşterea din Dumnezeu. Astfel, a trăi în păcat nu este în concordanţă cu pretenţia de a fi născut din nou. Dacă Fiul S-a arătat să ne regenereze în interior, atunci şi noi trebuie să ne arătăm sfinţi în afară, ca mărturie a regenerării. Trăim în lumina arătării viitoare!

Comentariu suplimentar: PERFECȚIONISMUL CREȘTIN

Perfecţionismul creştin (cunoscut şi sub forma „sfinţirii depline”) este o învăţătură care îşi are rădăcinile şi în acest text ioanin. Ioan scrie că cine e născut din Dumnezeu nu mai păcătuieşte (3:9). Ideea posibilităţii atingerii unei vieţi morale perfecte a apărut deja în Biserică încă din secolul II, în învăţătura lui Policarp. Dar cel mai cunoscut exponent al perfecţionismului este fondatorul bisericii metodiste, John Wesley. Wesley susţinea că se poate ajunge la o stare de sfinţenie în care omul să fie eliberat de toate păcatele, pe baza principiului că dragostea şi păcatul se exclud reciproc. Astfel, o viaţă transformată cu adevărat este o viaţă care onorează caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Există aşadar, în principiu, probabilitatea ca unii creştini să ajungă în starea de a nu mai putea păcătui. Procesul sfinţitor e lung şi dificil, dar posibil de finalizat. Starea de perfecţiune morală nu înseamnă că

acea persoană nu va mai păcătui niciodată, ci doar că poate atinge stadiul de a nu mai păcătui o vreme. Deşi stimulează la lupta spirituală, perfecţionismul de acest gen greşeşte tocmai la interpretarea textului ioanin. Cei mai mulţi comentatori evanghelici susţin că apostolul Ioan a intenţionat aici să înveţe că un creştin născut din nou nu stăruie în păcat, adică nu practică păcatul sau nu are păcatul în el ca obicei, iar orice păcat pe care-l face după convertirea sa este un accident. Ne amintim că Ioan a afirmat deja realitatea posibilităţii păcătuirii chiar de către cei credincioşi (1:8,10; 2:1). De aceea, credem că textul nu sugerează în vreun fel posibilitatea atingerii stării de perfecţiune în care un om nu mai poate păcătui, ci este un îndemn la sfinţirea personală, la atingerea unui ideal al caracterului creştin. Posibil, de asemenea, ca textul să fie o referinţă indirectă la erezia gnostică, care încerca separarea vieţii spirituale de viaţa morală.

Structura textului

a) Identitatea copiilor lui Dumnezeu (3:1-3)

Citeşte încă o dată paragraful şi selectează câteva idei despre ce spune Ioan cu privire la cei născuţi din nou:

…….

…….

b) Chemarea copiilor lui Dumnezeu (3:4-10)

Completează din text corespondentul la expresia:

Oricine……

Oricine ……..……

Oricine ……...…

Pe baza pasajului, descrie prin cuvintele tale:

Copiii lui Dumnezeu sunt cei care: ….....……

Copiii diavolului sunt cei care: …….....……..

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte şi expresii cheie

- „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (3:1) – lumea nu îi poate cunoaşte pe credincioşii adevăraţi în sensul că nu îi vede aşa cum se văd ei înşişi. Aşa cum nu L-au cunoscut pe Cristos (Ioan 1:10), adică nu au recunoscut prezenţa lui Dumnezeu Tatăl în El, aşa cei din lume nu îi recunosc acum pe cei ce cred în Cristos. Respingerea lui Cristos s-a extins la respingerea ucenicilor lui Cristos.
- „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţă, după cum El este curat" (3:3) - curăţirea nu este efortul omului, ci este prin lucrarea Duhului şi prin imitarea lui Cristos. Nu omul, ci Isus este sursa neprihănirii.
- „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului" (3:8) – nimicirea înseamnă anihilare totală (ca în Evrei 2:14). Lucrările diavolului pe care le-a anihilat complet Cristos se referă în primul rând la moarte, apoi la toate acţiunile diavolului contra noastră, numite în NT faptele întunericului (Rom. 13:12), sau faptele cărnii (Gal. 5:19) sau fapte rele (2 Tim. 4:18). Dacă Isus le-a învins, atunci şi noi le putem învinge avându-L pe El de partea noastră.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Caută şi notează mai jos texte din NT care te ajută să înţelegi mai bine expresia „copil al lui Dumnezeu”.

.....

iii. Citate relevante

„Păcatul este o stare malignă spirituală şi morală. Dacă este lăsat în voia lui, se poate răspândi în întreaga noastră fiinţă şi ne poate contamina toate domeniile vieţii. Mai rău decât atât, el adeseori va „metastaza” din noi în viaţa celorlalţi credincioşi care se află în jurul nostru. Niciunul dintre noi nu trăieşte pe o insulă spirituală sau socială. Atitudinile, cuvintele şi acţiunile noastre, deseori chiar şi gândurile noastre intime nerostite, tind să aibă efect asupra celor din jurul nostru.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 25)

iv. Ilustraţii

Căutaţi împreună cu toţi din grup o ilustraţie relevantă.

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Cum ar trebui să răspundă creştinii la următoarele întrebări din text?

a) (3:1) – Ce suntem acum? ……..

b) (3:2) – Ce vom fi? ……..…

c) (3:3) – Ce ar trebui să fim? ……..…..

2. Aplicaţia în domeniul etic

Compară înţelegerea apostolului Ioan despre ce este păcatul, cu cea a lumii de azi:

Cum se definea atunci păcatul?	Cum se defineşte azi păcatul?

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

…….....….

NOTE

LECTIA 5

PRACTICA DRAGOSTEI (1 Ioan 3:11-18)

Cum ştii că iubeşti?

INTRODUCERE

Apostolul Ioan a clarificat statutul creştinului născut din nou, copil de Dumnezeu. Statutul însă se dovedeşte în practică. Dragostea arătată de Dumnezeu trebuie la rândul ei arătată faţă de semeni. Am văzut până aici cum cunoaşterea lui Dumnezeu se verifică întâi prin umblarea în lumină. A trăi în lumină impune a face fapte neprihănite şi a iubi pe fraţi. Transformarea priorităţilor este lucrarea harului divin. Dacă ai înţeles dragostea lui Dumnezeu arătată faţă de tine, vei reflecta acelaşi tip de dragoste pentru cei de lângă tine.

Ioan intenţionează acum să-şi motiveze cititorii şi ascultătorii la a împlini ceea ce au auzit de la început (1:1,5; 3:11). Probabil de aceea Ioan ne întoarce la început, adică îl menţionează pe Cain, care e dovada intrării răului în lume încă de la începutul existenţei umanităţii. Isus a folosit acelaşi argument prin a apela la cazul lui Cain (Ioan 8:37-47,59). Argumentul logic al lui Ioan este că, înainte de săvârşirea crimei, Cain a fost deja un copil al diavolului. Cain a introdus violenţa şi ura între oameni. O dovadă evidentă este ura lumii faţă de credincioşi. Ura nu suportă dragostea, aşa după cum întunericul nu suportă lumina.

Ioan vrea să lămurească diferenţa între copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Dovada că eşti în categoria copiilor lui Dumnezeu stă în a iubi pe fraţi. În limbaj metaforic, aceasta înseamnă să treci de la moarte la viaţă (3:14; 5:24). A nu iubi înseamnă a urî, deci a fi în moarte spirituală. Un ucigaş de relaţii între fraţi nu poate sta într-o comunitate care promovează iubirea între fraţi. Ioan precizează că un astfel de ucigaş n-a avut parte de naşterea de sus, deci nu poate avea parte nici de părtăşia fraţilor.

Mai mult, testul suprem al iubirii este disponibilitatea de a te

sacrifica pentru celălalt. Modelul acestei iubiri a fost viaţa şi jertfa lui Isus. El porunceşte tuturor credincioşilor Lui să iubească aşa cum a iubit El. Aceasta este dragostea agape, care se distinge prin sacrificiu şi acceptare necondiţionată. A cunoaşte această dragoste vine ca urmare a cunoaşterii lui Isus. Este o negare a sinelui, pentru a face loc spiritului altruist.

Dragostea autentică nu e goală, ci are consistenţă, conţinut. Dragostea sacrificială se testează în acţiune (3:18). Aceste acţiuni se văd în împlinirea nevoile fraţilor şi surorilor de credinţă. Trecerea de la moarte la viaţă înseamnă a trece de la nivelul moralei teoretice la nivelul mântuirii practice.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Suntem în mijlocul epistolei şi Ioan cheamă din nou credincioşii la iubire folosind contrastele.
- Porunca iubirii fraţilor a fost introdusă deja de Ioan în 2:9-11. Urmează practica iubirii.
- Dragostea nu poate sta laolaltă cu ura, nici viaţa cu moartea.
- În paragraful nostru, practica iubirii este ilustrată prin a apela întâi la un exemplu negativ (Cain, v. 12-15), apoi la un exemplu pozitiv (Isus, v.16).
- Posibil ca Ioan să fi avut în vedere ruptura din biserica locală. Unii dintre cei rămaşi s-au încărcat cu ură faţă de cei plecaţi… Poate s-au spus multe lucruri care au rănit. Tensiuni de acest fel au mai fost şi în alte biserici (vezi 1 Cor. 6:1; 2 Cor. 12:20; Efes. 4:31; Col. 3:8).
- Laitmotivul rămânerii e prezent din nou, în sensul că cine nu iubeşte rămâne în moarte şi, implicit, nu are viaţa veşnică

rămânând în el. Cuvântul meno din greacă folosit pentru a rămâne are sens de a sta, a locui, nicidecum de a obţine.

- Textul este direct şi foarte practic, motivând pentru a demonstra concret ieşirea din moarte, ură şi păcat.

Comentarii generale

„Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi" (3:14) - dragostea pentru fraţi nu asigură viaţa veşnică. Viaţa veşnică e asigurată prin credinţa în Cristos. Însă dragostea pentru fraţi dovedeşte că avem viaţă veşnică.

Pe de altă parte, ar fi prea mult să spunem că cineva nu e creştin pentru că nu iubeşte perfect. Contextul epistolei nu permite o astfel de interpretare. Dar contextul permite să eliminăm ca variantă starea de ură activă continuă în viaţa unui creştin. Viaţa unui creştin nu poate fi caracterizată de ură, dacă a înţeles ce este şi trăieşte în el dragostea lui Cristos.

Structura textului

Încearcă acum o structură detaliată personală a paragrafului folosind diagrama.

a) (3:11-13) Dragoste şi ….....

b) (3:14-18) Dragoste şi .....….

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- „Să ne iubim unii pe alţii" – o expresie care se mai găseşte în 3:23; 4:7,11,12.
- „Am trecut din moarte la viaţă" (3:14) – de la insensibilitate faţă de Dumnezeu la părtăşia intimă cu El.

- „Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş” (3:15) – etapele sugerate de Ioan sunt: a nu iubi înseamnă a urî, iar a urî înseamnă a fi un ucigaş. Dar a încerca să deduci doar logic ce a vrut să spună Ioan este riscant. Mai degrabă trebuie să sesizăm limbajul hiperbolic folosit, care ne determină să credem că Ioan dorea prin contrast să spună că ura omoară relaţiile, aşa cum Cain şi-a omorât fratele. Este aceeaşi metodă folosită de Isus în Predica de pe Munte, când asocia mânia cu omorârea relaţiei cu semenul (Mat. 5:21-22). Lipsa dragostei va ucide orice relaţie interpersonală.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Citeşte în paralel Ioan 15 pentru a vedea chemarea lui Isus la dragostea reciprocă între ucenici.

Mai citeşte două exemple din VT şi NT:

- Din VT - Deuteronom 15:7-9

- Din NT – FA 2:44-45

iii. Citate relevante

„Noi trebuie să ne iubim unii pe alţii cu toată convingerea; adică, trebuie să urmărim cu seriozitate dragostea. Dragostea care trece cu vederea ofensele nu vine pur şi simplu aşa, din senin. Ea vine dacă o urmărim, în dependenţă de Duhul Sfânt.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 91)

iv. Ilustraţii

O ilustraţie biblică profundă, care arată relaţia dintre înţelegerea harului mântuitor şi concretizarea lui în fapte, o găsim în Zaharia 3. Aici citim despre haina murdară a preotului Iosua (simbolizând vinovăţia) şi schimbarea ei cu una curată, de sărbătoare (simbolizând harul). Preotul Iosua trebuia să poarte această haină a dreptăţii în curăţie pentru a avea asigurată mântuirea. Aceeaşi atitudine o găsim la apostolul

Pavel, care alerga spre premiul ceresc cu speranţa câştigării lui, căutând desăvârşirea (Filip. 3:12-14). Principiul e acelaşi: harul te acoperă, dar numai pentru a trăi în curăţie.

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Apostolul Pavel îi scrie lui Tit că harul lui Dumnezeu ne învaţă (Tit 2:11-14). Ce lecţii îţi dă harul din paragraful studiat azi din epistola lui Ioan?

Lecţia 1 ….....….

Lecţia 2 ….....…..

Lecţia 3 ….....…..

2. Aplicaţia în domeniul etic

Ioan insistă pe ce trebuie să facem, ca şi cum nu există altă alternativă.

Cum ai aplica expresia „şi noi deci trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi" la cei din biserica ta?

.....

Cât de greu îţi este să te apropii de cei care au părăsit biserica? Porunca este să-i iubeşti şi pe ei. Ce crezi că ar trebui să faci?

.....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

……

NOTE

LECTIA 6

PORUNCA DRAGOSTEI (1 Ioan 3:19-4:6)

De ce să iubeşti?

INTRODUCERE

Cum cunoşti că aparţii adevărului, realităţii? Ce ne poate ajuta în vremurile de stări de vină, de neputinţă, de deznădejde, de îndoieli?

Pentru a răspunde acestor întrebări, Ioan mută centrul de greutate al argumentului de la ceva negativ la ceva pozitiv, de la osândă la încredere. Ioan ne transferă acum în zona experienţelor personale. Pentru el, siguranţa este dată de rămânerea în Isus (2:29; 3:7, 10). Odihna inimii (3:19-20) vine dacă iubeşti cu adevărat, dacă acţionezi, nu doar vorbeşti.

Oricine se poate apropia de Dumnezeu, de tronul harului, de ziua judecăţii (4:17). Această încredere despre care vorbeşte Ioan nu este un sfârşit în sine, ci doar un mijloc. De exemplu, încrederea este necesară pentru ca rugăciunile să fie eficiente. Orice vom cere de la El, vom primi. Accesul la Dumnezeu cere încredere, dar nu îndeamnă la o atitudine uşuratică. Credinciosul trebuie să asculte poruncile. Astfel, dimensiunea relaţională şi cea etică a vieţii spirituale creştine trebuie să stea împreună.

Actul credinţei stă în centrul vieţii etice. A crede înseamnă să ai conţinut. Nu doar să existe intenţia credinţei, ci să existe şi substanţa ei. Orice afirmaţie confesională creştină trebuie să deţină conţinutul cristologic. A crede în numele cuiva înseamnă să te încrezi în caracterul acelei persoane. Numele implică atât persoana, cât şi lucrarea ei. Actul şi obiectul credinţei sunt esenţiale mesajului creştin. Această siguranţă şi pace în inimă este dată de prezenţa lui Dumnezeu în centrul fiinţei credinciosului. Siguranţa elimină neliniştea cugetului. Posibil ca această nelinişte să se refere la îndoială, vinovăţie şi eşec.

Chemarea creştinilor este la părtăşie, însă dacă ei nu au li-

nişte în cugetul lor, vor fugi de prezenţa lui Dumnezeu. Cei care au pace vor avea încredere, vor îndrăzni în rugăciune; altfel spus, vor sta cât se poate de relaxaţi în prezenţa lui Dumnezeu.Efectul acestei îndrăzneli este deschiderea lui Dumnezeu faţă de copiii Lui (3:22). Orice vor cere ei, întrucât cred în Numele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, vor primi.

Concluzia lui Ioan se fixează în reciprocitatea rămânerii: Dumnezeu rămâne în credincios şi credinciosul rămâne în Dumnezeu. Aceasta înseamnă că noi am fost invitaţi la părtăşie cu Tatăl, prin părtăşia Fiului. Fiul, de asemenea, a intrat în părtăşie cu noi, ca noi să avem părtăşie cu Tatăl şi unii cu alţii. Dovada că Isus trăieşte în noi e prezenţa Duhului Său în noi (v. 24). A avea Duhul în tine înseamnă a avea mărturia Duhului în tine. A avea Duhul înseamnă a avea puritate doctrinară, dragoste necondiţionată faţă de semeni şi ascultare de Cuvânt.

Ioan îşi continuă argumentul într-un pasaj aparent rupt de cel precedent, însă există elemente de legătură între ele pe linie pneumatologică. Creştinii au de dus o luptă împotriva duhurilor de amăgire. Ioan le aminteşte că Duhul lui Dumnezeu este mai tare decât orice duh (4:4), că statutul de copil de Dumnezeu este superior oricărui statut, că au Duhul adevărului în ei (4:5-6). Chemarea lui Ioan, practic, este o chemare la discernere spirituală şi la luptă spirituală. De partea lor, creştinii au Duhul şi mărturia. Testul învăţăturii adevărate este direct legat de recunoaşterea întrupării Fiului lui Dumnezeu, iar ca mărturie suplimentară la lucrarea Duhului Sfânt sunt apostolii Domnului.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Paragraful suprapune multe din temele ioanine pe un spaţiu foarte limitat.

- În această ţesătură de idei poţi totuşi vedea ceva clar, luminos: în ciuda eşecurilor de a dovedi mereu dragoste, poţi să găseşti încredere în cunoaşterea lui Dumnezeu prin credinţa în Isus şi dragoste pentru ceilalţi (3:23). Această încredere este dată de Duhul lui Dumnezeu (3:24).
- Ioan se concentrează pe trăirile inimii. Inima poate să aducă încredere (3:19) sau osândă (3:20).
- O credinţă validă implică ascultarea de porunci, care aici se identifică cu credinţa în Numele lui Isus (3:23).
- Concomitent cu credinţa în Isus Cristos avem şi iubirea de fraţi. Încrederea şi dragostea se condiţionează reciproc.
- Pentru prima dată în epistolă, Ioan menţionează rugăciunea!
- Din nou, Ioan insistă pe acest duet cheie: dragoste şi credinţă. Cele două concepte sunt interschimbabile. Uneori, credinţa vine întâi, pentru că se constituie ca un fundament pentru iubire (3:16). Alteori, dragostea este întâi, pentru că e cea mai bună exprimare a adevăratei credinţe (3:23).
- În pasajul 4:1-6 apostolul cheamă la testul duhurilor. El nu se referă aici la posesiuni demonice, ci la duhul anticristic, cu aluzie la cei care au părăsit biserica şi care au fost influenţaţi de învăţătorii falşi.

Completează în cuvintele tale cele trei motive în text pentru care merită să ne arătăm dragostea faţă de fraţi:

Motivul 1 – Ca să ştim că suntem din adevăr - ….....……..

Motivul 2 – Ca să ne liniştim inimile înaintea Domnului - ……

Motivul 3 – Ca să facem ceea ce ne-a cerut Domnul - ……..

Comentarii generale

- „Rămânerea" în Cristos a fost raportată la dragostea de fraţi (2:10), la a face voia lui Dumnezeu (2:17), la a onora ce a fost de la început (2:24) şi la a primi ungerea (2:27). Acum rămânerea este corelată cu ţinerea poruncilor.
- Mijlocul prin care această rămânere se realizează este Duhul Sfânt. Un credincios ştie că e în Cristos şi Cristos în el prin Duhul. Ţinerea poruncilor este prin puterea Duhului. Nu-L poţi cunoaşte pe Cristos decât prin Duhul şi nu poţi ţine poruncile lui Cristos decât prin Duhul. Duhul îţi dă cunoaşterea că eşti în Cristos şi El în tine.
- Faptele noastre arată cui aparţinem. A avea experienţe mistice fără a dovedi dragostea în acţiune ne pune în aceeaşi categorie cu anticriştii, cu gnosticii. Chiar faptele bune pe care le facem fraţilor de credinţă nu sunt faptele noastre. Dacă ne-am baza pe ele, am eşua mereu. Baza faptelor bune stă în credinţa în Cristos. Nici măcar inima noastă nu este standardul iubirii sau faptelor bune. Ceea ce dă putere inimii de a iubi şi voinţei de a acţiona este puterea lui Dumnezeu. Deci, încrederea e câştigată nu de merite, ci de har. Aceasta ne încurajează la a cere şi a crede că ceea ce cerem vom şi primi.

Comentariu suplimentar: Testarea duhurilor

Cu toate că Duhul Sfânt este în cel credincios, există spirite false, care pot distorsiona experienţa unui credincios. De aceea, Ioan are un cuvânt de avertizare. Întâi, ne cere să nu dăm crezare oricărui duh. Cine are Duhul Sfânt în el, nu va da credit altor duhuri străine. Un credincios testează duhurile, în sens de examinare a manifestării acestor duhuri. În contrast, Duhul lui Cristos îl glorifică pe Cristos. Dovada stă în proslăvirea întrupării lui Cristos. Probabil Ioan se referă la învăţătura docetistă, care nu recunoştea umanitatea deplină a lui Isus. Autenticitatea Duhului Sfânt se verifică întâi doctrinar. Posibil ca Ioan să fi avut în vedere şi dimensiunea închinării bisericii. Opusul Duhului lui Cristos este duhul lui Anticrist, care nu-L mărturiseşte pe Isus ca venind de la Dumnezeu, care este în lume şi care lucrează în lume. Cititorii epistolei sunt chemaţi să aleagă după ce duh vor merge.

Structura textului

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului pasaj (1:5-2:2) folosind diagrama.

a) (3:19-24) Rămânerea în dragoste

b) (4:1-6) Testul duhurilor

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră" - Ioan vrea să sugereze întâi că Dumnezeu este mai mare pentru că El este glorios, El ne-a creat. În al doilea rând, Dumnezeu nu doar transcende omul, ci El cunoaşte nevoile inimii noastre. Noi nu ne uităm în inima noastră pentru a găsi siguranţă, odihnă. Găsim, eventual, condamnare, vinovăţie. Pentru a fi eliberaţi, trebuie să ne întoarcem spre Dumnezeu, care cunoaşte toate lucrurile, chiar şi gândurile şi cuvintele rele. Dar acelaşi Dumnezeu care cunoaşte, poate ierta prin Mijlocitorul Isus Cristos (2:1). De aceea este mai mare decât inima noastră.
- „Să ne iubim unii pe alţii, cum ne-a poruncit El" (2:23) – iubirea între fraţi vine din poruncă, deci nu se negociază între ei. Cuvintele lui Cristos au rămas impregnate în mintea lui Ioan. Acum, când a văzut cu câte se confruntă o biserică locală, şi-a amintit de porunca iubirii ca secretul comuniunii.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Porunca iubirii ne aminteşte de priorităţile iubirii din evanghelie (Ioan 13:34; 15:12,17). Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înţelegi mai bine pasajul.

Textul 1 …….....…….

Textul 2 …….....……

iii. Citate relevante

Cu mai mulţi ani în urmă un prieten mi-a dat nişte versuri scrise de Amy Carmichael, având titlul În acceptare găseşti pacea. În primele patru strofe Amy zugrăveşte imaginea persoanei în suferinţă care caută pacea în uitare, în activitate febrilă, în separare şi retragere, şi chiar în supunerea în faţa inevitabilului. În cele din urmă, în cea de-a cincea strofă, cel ce suferă găseşte uşurare în aceste cuvinte:

El a zis, „Voi accepta întristarea zdrobitoare
Pe care Dumnezeu mâine
O va explica fiului Său."
Atunci tulburarea din adâncul său s-a potolit,
N-au fost degeaba cuvintele, nu degeaba:
Căci în acceptare găseşti pacea.

(J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 50).

iv. Ilustraţii

Căutaţi împreună cu toţi din grup o ilustraţie relevantă.

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Memorează pentru tine testele adevăratului creştinism, aşa cum au fost sintetizate de Ioan:

a. Caracterul moral

b. Dragostea de fraţi

c. Ascultarea de porunci

d. Mărturisirea lui Isus

2. Aplicaţia în domeniul etic

Care sunt cele două criterii pentru testul învăţăturii adevărate prezentate de Ioan în 4:1-6?

Criteriul 1 - .....

Criteriul 2 - .....

Care dintre cele două le accentuezi mai mult în viaţa ta?

.....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

…….....

NOTE

LECŢIA 7

PERFECŢIUNEA DRAGOSTEI (1 Ioan 4:7-21)

Cine ia iniţiativa în dragoste?

INTRODUCERE

Trăim vremuri în care calitatea de creştin este adesea redusă la frecventarea unei slujbe bisericeşti sau la activismul religios. A fi ucenic al lui Cristos înseamnă pentru mulţi o simplă titulatură golită de semnificaţie, iar biserica este privită ca un loc sau o clădire, şi nu o comunitate formată din oameni regeneraţi, care se iubesc unii pe alţii. Domnul Isus a precizat: „prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13:35). Astfel, a fi ucenic al lui Cristos înseamnă mai mult decât apartenenţa la o grupare religioasă sau participarea la activităţi bisericeşti. Ceea ce face diferenţa dintre un om religios şi un ucenic al lui Cristos este dragostea pe care o arată faţă de semeni.

De ce nu este suficientă o cunoaştere teoretică a acestei dragoste? De unde anume vine această dragoste? Este ea un lucru care ţi se întâmplă pur şi simplu, sau un lucru pe care trebuie să alegi să-l faci? Cum poţi fi atât beneficiarul, cât şi agentul ei?

Pasajul pe care îl vom studia în continuare este dedicat de apostolul Ioan prezentării dragostei lui Dumnezeu şi a rolului pe care aceasta îl joacă atât în regenerarea noastră, cât şi în viaţa de credinţă împărtăşită cu ceilalţi credincioşi.

Tipul de dragoste descris aici are specificul că, atunci când este trăită de om, nu se mulţumeşte cu declaraţii, ci ia iniţiativa să se descopere cât mai practic. Modelul propus de Ioan, pentru a fi urmat de toţi creştinii, este dragostea lui Dumnezeu Tatăl demonstrată în lucrarea jertfitoare a Fiului Său (4:9). El nu explică filozofic de unde vine iubirea şi ce caracteristici teoretice ar trebui să aibă. Ioan plonjează direct în a vorbi despre dragostea care acţionează, care se trăieşte efectiv în relaţii. Aceasta e dragostea

specifică lui Dumnezeu. Parcă ar sugera că însuşirea fundamentală a fiinţei lui Dumnezeu este dragostea.

Această dragoste rămâne în noi, spune Ioan, doar dacă o arătăm la cei de lângă noi. Atunci şi Dumnezeu rămâne în noi (4:11-12). Asta ne face să privim încrezători la ziua judecăţii, la finalul istoriei. Dragostea elimină frica pedepsei, înlocuind-o cu încrederea (4:17-18).

Citind acest pasaj, înţelegem de ce Ioan a fost numit şi „apostolul iubirii". Nimeni nu a scris, în vremea lui, despre iubirea lui Dumnezeu aşa cum a scris el. Din nou, îmbinarea de afirmaţie doctrinară a dragostei lui Dumnezeu şi chemare la o etică a iubirii este dusă la vârf.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Acest pasaj continuă argumentul început în 4:1, extinzându-l până în 4:21 şi completându-l cu câteva criterii vizibile pentru identificarea celor „născuţi din Dumnezeu."
- Afirmaţia „Dumnezeu este dragoste" din 4:8 este repetată în 4:16, fiind cea de-a doua afirmaţie doctrinară de bază a epistolei, alături de afirmaţia „Dumnezeu este lumină" (1:5).
- Avem aici descrierea explicită a dragostei divine manifestată faţă de omenire. Nu lipseşte doctrina ispăşirii şi nici etica cristică.
- Dovada concretă a dragostei divine este lucrarea Duhului Sfânt în viaţa credinciosului (4:13 - o formulare aproape identică cu cea din 3:24).
- Un paragraf care abundă în formule specific ioanine prezente în toată epistola: „prea iubiţilor", „să ne iubim unii pe alţii", „a rămâne în Dumnezeu", „a cunoaşte", „a mărturisi" etc.

Contrastul dragoste/ură

Contrastul evidenţiat de acest pasaj este acela între dragoste şi ură (4:8,20; vezi şi 2:9-11; 3:14-16). Cunoaşterea lui Dumnezeu se împleteşte cu dragostea faţă de Dumnezeu. În consecinţă, Ioan arată că este imposibil să afirmi că Îl cunoşti şi Îl iubeşti pe Dumnezeul Cel nevăzut şi să nu manifeşti dragoste faţă de semenul tău pe care îl poţi vedea. Discordanţa aceasta seamănă cu ura! Cei care nu L-au cunoscut personal pe Dumnezeu, nu pot iubi cu felul de dragoste al lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat dezinteresat, jertfitor, altruist. Numai când reverşi acest fel de dragoste către semeni, poţi spune că iubeşti cu adevărat. Adevărata cunoaştere a Celui divin nu înseamnă să ştii ceva despre El, ci să Îl cunoşti pe El.

Comentarii generale

„Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl!" (3:1a) are acum explicaţia. Dragostea autentică ia iniţiativa, motivează la sfinţire, anulează frica, aduce încrederea. Dumnezeu se dă pe Sine Însuşi model, ca noi să nu mai avem nici o scuză în a nu iubi. A urî semenul şi a declara că eşti creştin sunt afirmaţii fără sens. Un creştin care a fost născut din Dumnezeu iubeşte normal, întrucât iubirea e mediul normal în care el trăieşte. Dragostea se vede. Dragostea nu e invizibilă. Ea este văzută în fapte, aşa cum noi am văzut-o în faptul jertfei lui Cristos.

Dacă dragostea adevărată înseamnă acţiune, cum ai completa în cuvintele tale următoarele afirmaţii?

Trebuie să ne iubim unii pe alţii pentru că
.....

Dumnezeu Şi-a dovedit dragostea faţă de noi prin faptul că ..
.....

Noi ne dovedim dragostea pentru Dumnezeu prin faptul că .....
.....

COMENTARIU SUPLIMENTAR: TIPURILE DE DRAGOSTE

Unul dintre cei mai citiţi autori de cărţi cu teme creştine a fost profesorul de literatură engleză, la Oxford şi Cambridge, C.S. Lewis. Printre cele mai apreciate cărţi a fost, în limba română, Cele patru iubiri. Lewis dezvoltă tema celor patru feluri de iubire (numite şi virtuţi) prezente în relaţiile dintre oameni, analizând patru termeni clasici din limba greacă şi subliniind specificul fiecăreia. Primele trei (afecţiunea, prietenia şi erosul) sunt considerate iubiri naturale şi pot deveni periculoase dacă nu sunt marcate de a patra iubire (caritatea), de sorginte divină. Storge sau dragostea afectivă se găseşte mai cu seamă între membrii familiei, fiind cea mai răspândită între oameni. Philia sau dragostea prietenească, amicală apare acolo unde oamenii împărtăşesc aceleaşi interese şi se apreciază reciproc. Eros sau dragostea erotică se naşte între doi îndrăgostiţi, implică atracţie fizică, dar care poate sfârşi în diverse forme de relaţii egoiste sau abuzive. Agape sau dragostea necondiţionată, manifestată în caritate sau milă, defineşte virtutea creştină supremă, fiind născută şi susţinută de dragostea izvorâtă din Dumnezeu Însuşi.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a pasajului 4:7-11 folosind diagrama.

a) Sursa şi manifestarea dragostei (4:7-11)

Ce subtitluri ai propune pentru susţinerea titlului de mai sus?

1) .....

2) .....

3) .....

b) Efectele dragostei în viaţa credinciosului (4:12-16)

Cum ai completa două subtitluri la acest punct?

1) Dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu ……..…….

2) Dacă ne iubim unii pe alţii, dragostea Lui ……..

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- Paragraful este poate cel mai bogat din întreaga epistolă, incluzând conceptele cheie: dragoste, cunoaştere, mântuire, rămânere, mărturisire, poruncă.
- Tandemul cunoaştere-dragoste revine din nou în acest paragraf, arătând cât de mult contează ca ceea ce cunoşti să şi aplici.
- Un studiu comparativ ar merita făcut separat pe legătura dintre dragoste şi rămânerea în Dumnezeu în epistola lui Ioan şi evanghelia lui (Ioan 15:1-11).
- La fel, dragostea este asociată, din nou, cu credinţa. În cuvintele lui Calvin: „Dacă cineva încearcă să separe dragostea de credinţă, este ca şi cum ar încerca să desprindă căldura de soare."

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Fiind o temă atât de prezentă în Biblie, notează două texte biblice foarte cunoscute de credincioşi care vorbesc despre dragoste:

Din VT .....

Din NT .....

iii. Citate relevante

„Acum câţiva ani am auzit pe cineva folosind expresia, 'Predică-ţi ţie însuţi evanghelia în fiecare zi.' Aceasta este ceea ce trebuie să facem pentru a ne însuşi zilnic şi în mod conştient evanghelia. Trebuie să ne-o predicăm în fiecare zi. Nu doar atât, trebuie să o personalizăm pentru noi înşine. Aşa a făcut Pavel când a scris: Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine (Galateni 2:20). Este de asemenea de folos să personalizăm dragostea Tatălui în acelaşi mod. De exemplu, putem parafraza 1 Ioan 4:10 în felul următor, Şi dragostea stă nu în faptul că [eu] am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El [m]-a iubit pe [mine], şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele [mele]" (sublinierile noastre)." (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustraţii

Căutaţi împreună cu toţi din grup o ilustraţie relevantă.

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Ce învăţătură sugerează acest text despre:

(1) Dumnezeu *Tatăl* …….....……

(2) Dumnezeu *Fiul* …….....……

(3) Dumnezeu *Duhul* …….....……

Completează cele trei idei practice ce decurg din text:

(1) Creştinul **cunoaşte**…….....……..

2) Creştinul **iubeşte** …….....……..

3) Creştinul **mărturiseşte**…….....……

2. Aplicația în domeniul etic

Sugerează două practici sociale pe care le pot aplica membrii bisericii tale pentru a arăta dragoste faţă de celălalt:

Practica 1 .....

Practica 2 .....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

LECTIA 8

PROBITATEA DRAGOSTEI (1 Ioan 5:1-12)

Cum îţi exprimi dragostea?

INTRODUCERE

Tema dragostei nu s-a încheiat în capitolul anterior. Ioan continuă scriind despre dragoste prin a o combina cu credinţa. Dragostea trebuie probată, dovedită, mărturisită cu onestitate. Drumul spre dragoste e pavat cu credinţă. Contează ce crezi nu doar teoretic, ci transformator. Adevărata credinţă conduce la a anumită calitate sau adâncime a dragostei. Dragostea nu e doar sentiment, ci ea se vede în relaţii, în acţiune. E concretă, practică, palpabilă.

Altfel spus, pentru ca dragostea lui Dumnezeu să se răspândească, trebuie să existe credinţa în Isus Cristos (5:1). Mărturisirea despre Isus este prezentă în cel care crede, pentru că este adusă acolo prin mărturia internă a Duhului. Apoi, această mărturie este exprimată în afară cu ajutorul martorilor: Duhul, apa şi sângele (5:8). Lucrarea dovedită de aceşti martori acoperă întreaga Evanghelie mântuitoare a lui Isus. Mărturisirea pe care Dumnezeu Tatăl a avut-o pentru Fiul Său în faţa oamenilor (5:9) trebuie să se regăsească în mărturisire personală din inima credinciosului (5:10). Efectul aduce siguranţa mântuirii în inimă.

Paragraful acesta ne duce la apogeu doctrina despre mântuirea prin credinţa personală în persoana şi lucrarea lui Isus Cristos. Nu există altă cale de mântuire, nu există altă variantă de a avea siguranţa vieţii veşnice. Totul este legat de persoana şi lucrarea Fiului. Aceasta e mărturisirea fără de care religia creştină nu are conţinut.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Paragraful apare greu de structurat.
- Avem un verset în paranteză (v. 7), ceea ce înseamnă că nu se găseşte în manuscrisele vechi.
- Limbajul e parcă mai direct, ideile mai concise, parcă pregătindu-ne de ieşire din epistolă.
- Textul continuă tema dragostei, de data aceasta sprijinită de subiectul credinţei personale şi mărturisirii acestei credinţe. Porunca iubirii şi porunca credinţei merg mână în mână.
- În prima parte a paragrafului, accentul cade nu atât pe obiectul credinţei, ci pe conţinutul ei.

Comentarii generale

Ioan îşi acţionează din nou filtrele practice care dovedesc statutul celui născut din Dumnezeu: aspectul doctrinar (credinţa personală), aspectul etic (ascultarea de porunci) şi aspectul relaţional (iubirea de fraţi). Toate aspectele sunt prezente în paragraful nostru.

Apostolul este decis să dea o tentă pozitivă dezvoltării temei iubirii. El arată că poruncile lui Dumnezeu nu sunt grele (v. 3), pentru că cel născut din Dumnezeu biruie lumea (v. 4). Biruinţa asupra lumii nu trădează un triumfalism artificial, ci se bazează pe biruinţa lui Isus Cristos (Ioan 16:33). De aceea, Cel care este în noi „este mai mare decât cel ce este în lume" (4:4). Biruinţele noastre spirituale se bazează pe biruinţele Lui.

Duhul Sfânt are un rol tot mai important în epistolă. Ioan ne aminteşte că credinţa autentică este înrădăcinată în adevăr. Duhul Sfânt e Duhul adevărului. Duhul Sfânt a mărturisit adevărul despre Isus la botezul Lui (Mc. 1:10-11), la schimbarea la faţă (Mc.

9:7) şi apoi la moartea Lui (Ioan 12:28). Duhul care a venit să-L proslăvească pe Fiul (Ioan 14:17; 15:26) este acum prezent în cei care cred în Fiul.

COMENTARIU SUPLIMENTAR: RAPORTUL DINTRE CREDINŢĂ ŞI RAŢIUNE

Vremea comunistă avea multe slogane, uneori cu scopul vădit de a-şi bate joc de cineva sau de a-l dispreţui. Creştinii nu au fost nici ei scutiţi de asemenea etichetări, ba încă acestea erau lansate în cele mai diverse moduri şi în momente importante. Una dintre cele mai populare expresii asociate credincioşilor a fost „Crede şi nu cerceta!"- ca şi cum numai cei obtuzi nu cercetează nimic. Nu puţini dintre noi am fost ridiculizaţi adesea cu această sintagmă. Creştinii însă cred că trebuie să cercetăm toate lucrurile şi să păstrăm ce este bun (1 Tesal. 5:21). Credinţa nu este nicidecum iraţională. Ea conlucrează cu ştiinţa pentru determinarea multor adevăruri. Lumea modernă în care trăim nu se mai mulţumeşte cu întrebarea ce credem despre un anumit lucru, ci şi de ce credem aşa. Este normal ca o persoană să aibă îndoieli şi să-şi pună asemenea întrebări. Dar lipsa unui răspuns la o anumită întrebare nu este egală cu inexistenţa unui răspuns. Da, trebuie să cred, însă trebuie să împletesc credinţa cu raţionalul ca să merg înainte. Nu cunoaştem toate lucrurile şi nu le putem explica pe toate, dar asta nu impune logic că nu vedem efecte ale lucrurilor pe care nu le putem explica. Creştinii susţin această colaborare între credinţă şi raţiune. Când însă e vorba de aspectele spirituale ale vieţii (şi nu numai!), ordinea contează. Biblia afirmă că „fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi lui Dumnezeu" (Evrei 11:6). Credinţa poate deschide căi noi de cunoaştere.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului pasaj (5:1-12) folosind diagrama.

a) (5:1-5) Dragostea şi credinţa personală

(1) v. 1-3 …….....…….

(2) v. 4-6 …….....….

b) (5:5-12) Dragostea şi mărturisirea personală

(1) v. 6-9 …….....……

(2) v. 10-12 …….....……..

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

Ce înseamnă că Isus a venit „cu apă şi cu sânge" (v. 6)? Apa e posibil să se refere la botezul lui Isus primit de la Ioan Botezătorul, sau chiar la botezul pe care El l-a făcut prin Duhul Său celor care cred. Sângele e posibil să se refere la lucrarea ispăşitoare a lui Isus Cristos de pe cruce. Amândouă lucrările Fiului sunt vitale pentru credinţă. Accentul pus pe tandemul apă-duh elimină varianta îmbrăţişată de unii creştini de atunci de a mărturisi doar botezul lui Isus, fără a mărturisi şi jertfa Lui. Linia de interpretare sacramentalistă, care vede în cele două lucrări taina botezului şi a Cinei, nu are susţinere în epistolă. Ideea poate ajuta pe cineva la meditaţie, nicidecum la învăţătură. Nici linia de interpretare care trimite la răstignirea lui Isus, unde din trupul Lui a curs sânge şi apă, nu are acoperire suficientă.

Păstrăm aşadar interpretarea clasică unde cele două elemente vizează două lucrări reprezentative ale lui Isus: apa ca semn al începutului lucrării misionare prin botez, iar sângele ca semn al lucrării ispăşitoare prin jertfa de pe cruce.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice din Evanghelia lui Ioan care te-ar ajuta să înţelegi mai bine pasajul.

Textul 1 …….....…….

Textul 2 …….....…….

iii. Citate relevante

„Pentru omul evlavios, Dumnezeu este centrul şi ţinta vieţii. Fiecare circumstanţă şi fiecare activitate din viaţă, în domeniul lucrurilor trecătoare sau al celor spirituale, este privită prin lentila faptului de a fi centrată în Dumnezeu sau nu. Cu toate acestea, o astfel de viaţă centrată în Dumnezeu poate fi dezvoltată doar în contextul unei relaţii intime în continuă creştere cu Dumnezeu. Nimeni nu va dori cu adevărat să-I placă lui Dumnezeu sau să-L glorifice fără a avea o astfel de relaţie. Dacă ai urmărit raţionamentul meu de până aici, ai putut vedea că nici un creştin nu are o evlavie desăvârşită şi, în măsura în care nu suntem deplin evlavioşi, va exista în noi o anumită doză de neevlavie. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem cu sinceritate şi umilinţă este următoarea: În ce măsură sunt eu neevlavios? Cât din viaţa mea trăiesc eu fără a mă gândi la Dumnezeu? Cât de multe din activităţile mele zilnice sunt desfăşurate fără nici un fel de consultare cu Dumnezeu? Evlavia desăvârşită şi lipsa totală a evlaviei sunt capetele opuse ale unei linii continue. Fiecare din noi se găseşte undeva între cele două extreme. Singura persoană care a trăit o viaţă de evlavie desăvârşită a fost Domnul Isus. Şi probabil nici un credincios adevărat nu trăieşte la capătul opus, al neevlaviei bătătoare la ochi. Însă unde ne găsim în acest spectru? În timp ce meditezi la viaţa ta, aminteşte-ţi că nu vorbim despre o comportare neprihănită în contrast cu o comportare rea şi păcătoasă. Vorbim despre trăirea întregii vieţi, ca şi cum Dumnezeu ar fi relevant sau irelevant." (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 39).

iv. Ilustraţii

Martin Buber, filozof evreu, a spus o poveste despre doi prieteni care stăteau de vorbă. - „Spune-mi, prietene, mă iubeşti tu pe mine?" – îl întrebă deodată primul. - „Desigur", i-a răspuns celălalt. – „Aşadar", spuse primul, „mă iubeşti cu adevărat?" - „Da, absolut!" – răspunse al doilea. - „Atunci" - a întrebat din nou primul prieten - „spune-mi: Ştii ce mă răneşte cu adevărat?" - „Nu, prietene," răspunse al doilea, „nu ştiu ce te răneşte mai mult"... - „Deci", spuse din nou primul prieten, „dacă nu ştii ce mă răneşte cum poţi spune că mă iubeşti cu adevărat? "

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Probitatea dragostei decurge din realitatea naşterii din Dumnezeu. Naşterea din nou e asociată în epistolă cu trei acţiuni. Completează singur, pe baza celor trei texte, ce înseamnă a fi născut din Dumnezeu:

a) (2:29) – …….....……

b) (3:9) – …….....……

c) (4:7) – …….....……

Extrage din text trei idei legate de mărturisire :

(1)….....……

(2)….....……

(3)….....……

2. Aplicaţia în domeniul etic

a. Cum ţi-ai argumenta mărturia despre credinţa personală în Cristos? Completează răspunsul cât mai personal.

- Cine este El pentru tine? ……..……
- Ce a făcut El pentru tine? ……..……
- Ce aşteaptă El de la tine? ……..……

b. Împărtăşiţi pe scurt experienţa unei mărturii personale recente a unui membru din grup. Notează-ţi ce anume te-a cercetat mai mult din aceste mărturii.

.....

.....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

LECŢIA 9

CREDINŢĂ ŞI CUNOAŞTERE (1 Ioan 5:13-17)

Ce trebuie să ştii şi să crezi?

INTRODUCERE

Ioan se apropie de încheierea epistolei sale. A urmărit acelaşi scop ca atunci când şi-a scris evanghelia: cei care citesc să creadă că Isus e Fiul lui Dumnezeu şi astfel să fie siguri de viaţa veşnică (1 Ioan 5:13; Ioan 20:31). Numai această credinţă duce la bucuria părtăşiei cu Dumnezeu.

Obiectivul lui Ioan nu a fost uşor de atins pentru unii creştini. Un motiv era acela că, în bisericile din primul veac, au apărut învăţături false cu privire la credinţă, tulburând liniştea credincioşilor. Cum să le aducă din nou pace în inimă? Cum să-i asigure de realitatea experienţei lor cu Isus Cristos? Ioan le aminteşte mereu despre baza credinţei lor, găsită doar în relaţia personală cu Fiul lui Dumnezeu. Oricine crede în Numele lui Isus are certitudinea vieţii veşnice (5:11-13).

În acest paragraf, Ioan nu caută atât să-i convingă pe necredincioşi de adevăr, ci să întărească credinţa credincioşilor, ispitiţi continuu de îndoială. Principiul lui Ioan este cât se poate de clar şi sigur: cine are în inima lui pe Fiul lui Dumnezeu ca Domn, trebuie să ştie că posedă viaţa Lui, viaţa eternă. Reperul vieţii creştine este credinţa bazată pe cunoaşterea personală a lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. De aceea, indiferent de încercările vieţii, un creştin nu cedează, fiind ancorat într-o credinţă certă, derivată dintr-o întâlnire personală incontestabilă cu Dumnezeu în centrul fiinţei lui.

Certitudinea aduce încrederea şi îndrăzneala de a cere lui Dumnezeu să intervină în viaţa credinciosului (5:15). Relaţia cu Dumnezeu îi va trasa şi limitele cererii sau rugăciunii (5:16). O dată cu siguranţa relaţiei vine şi echilibrul discernerii spirituale.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Ioan se îndreaptă spre epilogul epistolei sale.
- Scopul imediat al paragrafului este recapitularea siguranţei mântuirii în viaţa creştinilor.
- Consemnăm şi subiectul adiacent al rolului rugăciunii în viaţa comunitară, abordat practic pentru prima oară în epistolă, în contextul mijlocirii pentru fraţi.
- Tonusul epistolei este ridicat de Ioan prin a apela la îndrăzneala în comunicarea cu Dumnezeu, ca rezultat al siguranţei mântuirii.
- Brusc şi fără multe detalii, Ioan inserează subiectul dificil al păcatului care duce la moarte (5:15-16), fără însă a sacrifica linia principală a cărţii.

Comentariu suplimentar: PĂCATUL CARE DUCE LA MOARTE

Ioan ne învaţă cum să ne raportăm la situaţia în care vedem pe cineva săvârşind un oarecare păcat. Primul gând al lui Ioan este să ne îndemne la a ne ruga pentru acea persoană, pentru ca Dumnezeu să se îndure de el şi să-i ofere posibilitatea de a crede în Isus şi a avea astfel viaţa veşnică. Însă, dacă se observă că un frate, deci un credincios creştin, a făcut un păcat care duce la moarte, rugăciunea pentru un astfel de păcat să înceteze. Ioan nu spune ca rugăciunea pentru cel care a făcut păcatul să înceteze, ci doar pentru păcatul în sine. Peste tot în NT suntem încurajaţi să ne rugăm pentru toţi cei ce comit păcat. Ioan precizează că, deşi orice nelegiuire e păcat, nu orice păcat duce la moarte. La ce se referă Ioan aici, când nominalizează păcatul care duce la moarte? Interpretarea clasică în spaţiul evanghelic merge pe linia învăţăturii din evanghelii. Mai precis, referinţa este la situaţia în care Isus de-

scrie blasfemia (hula) împotriva Duhului Sfânt ca păcatul care nu are iertare, nici în veacul acesta, nici în cel viitor (Marcu 3:28-30). A atribui lucrările Fiului lui Dumnezeu puterilor întunericului înseamnă a-L respinge pe El şi lucrările Lui, ceea ce sugerează o opoziţie premeditată şi care anulează singura cale de mântuire (ca în Evrei 6:6 şi 10:29). În contextul epistolei lui Ioan, cei care distorsionează voit singura cale de a avea viaţa veşnică, adică credinţa în jertfa ispăşitoarea a Fiului lui Dumnezeu pentru noi, înseamnă că săvârşesc un păcat care atentează la caracterul şi lucrarea lui Dumnezeu în mântuirea noastră. Deci, cum să te rogi pentru ceva ce este contrar căii de mântuire realizate de Dumnezeu? Interpretările recente ale acestui text dificil păstrează o parte din ideile prezente în linia clasică, dar sugerează o înţelegere mai largă a tematicii, în contextul scrierilor ioanine. Păcatele făcute cu voia care arată clar că cineva nu este născut din nou, dar sunt comise de o persoană care se foloseşte de elemente spirituale specific creştine, se poate spune că intră în categoria păcatului (folosit aici în sens generic, cuprinzând toate păcatele de un anumit tip) care duce la moarte. Rugăciunile noastre, ne spune Ioan, nu trebuie să susţină pe acei oameni care fac astfel de păcate. Delimitarea între ce este lumină şi întuneric, dragoste şi ură, credinţă şi necredinţă trebuie să fie cât se poate de clară chiar şi în practica rugăciunii.

Comentarii generale

- Scopul principal al paragrafului vizează consilierea credincioşilor atunci când trec prin descurajare, îndoială sau dezamăgire, când văd în jurul lor variante false ale adevărului creştin. Elemente false sunt prezente atât în inima credinciosului, cât şi în comunitatea din care face parte. Unii credincioşi făceau păcate grele, incompatibile cu statutul de născut din Dumnezeu.
- Cum să te asiguri că tot ce ai ştiut şi ai crezut despre Dumnezeu, Fiul Său, mântuire şi iertare, adevăr şi puritate sunt autentice? Prezenţa persoanei Fiului în inimă este garanţia supremă: Cine are pe Fiul, are viaţa!
- De aceea, un creştin născut din Dumnezeu are siguranţa mân-

tuirii. Bazele acestei siguranţe sunt: caracterul lui Dumnezeu Tatăl, lucrarea Fiului, prezenţa Duhului, însoţite de promisiunile lui Dumnezeu în şi prin Cuvântul Său.

Structura textului

Certitudinea credinţei se remarcă aici prin repetarea verbului „a şti". Completează în cuvintele tale cele trei afirmaţii din text care încep astfel:

Ştiţi .....

Ştim .....

Ştim .....

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- Meditează la expresia „a cere ceva după voia lui Dumnezeu" (5:14).
- Găseşte într-un alt loc din NT o expresie echivalentă cu cea din 5:14: „suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut".

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Notează alte două texte care te-ar ajuta să înţelegi mai bine doctrina despre siguranţa mântuirii.

Textul 1 …….....…….

Textul 2 …….....…….

iii. Citate relevante

„Remediul păcatului nostru, fie el scandalos sau acceptabil, este evanghelia în toată deplinătatea ei. Evanghelia este de fapt un mesaj; folosesc aici cuvântul evanghelie ca expresie prescurtată pentru întreaga lucrare a lui Cristos în viaţa Lui

istorică, în moartea şi învierea pentru noi, şi în lucrarea Sa prezentă în noi prin Duhul Său cel Sfânt. Când spun evanghelie în deplinătatea ei, mă refer la faptul că Cristos, în lucrarea Sa pentru noi şi în noi, ne mântuieşte nu doar de pedeapsa păcatului ci şi de domnia lui sau de puterea lui de stăpânire în vieţile noastre." (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 20)

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Defineşte în cuvinte simple fundamentele siguranţei mântuirii:

a) Caracterul lui Dumnezeu **Tatăl** înseamnă

.....

b) Lucrarea lui Dumnezeu **Fiul**, Isus Cristos, înseamnă

.....

c) Prezenţa lui Dumnezeu **Duhul** Sfânt înseamnă

.....

2. Aplicaţia în domeniul etic

Scrie mai jos două mărturii personale care i-ar putea convinge pe cei din jurul tău că ai siguranţa mântuirii?

Mărturia 1 .....

Mărturia 2 .....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

…….....….

NOTE

LECŢIA 10

CERTITUDINEA PĂRTĂŞIEI (1 Ioan 5:18-21)

Eşti sigur?

INTRODUCERE

În finalul scrisorii, apostolul Ioan vrea să-i lase pe cititorii şi ascultătorii lui cu siguranţa unor valori de bază creştine. Certitudinea, nu incertitudinea, caracterizează viaţa creştină normală.

Tot ce este esenţial credinţei creştine se găseşte însumat în câteva expresii. Un creştin care a decis să trăiască în lumină este regenerat de puterea lui Dumnezeu şi păzit de aceeaşi putere. Venirea lui Cristos a schimbat destinul multora. A-L cunoaşte pe Fiul înseamnă a-L cunoaşte ca o experienţă personală directă. A-L cunoaşte pe Tatăl înseamnă a-L cunoaşte ca adevăr, în contrast cu idolii contrafăcuţi. De aceea, Ioan îşi încheie epistola chemând cititorii la o părtăşie autentică cu Dumnezeul adevărat, făcut cunoscut în Isus Cristos.

În final, facem o observaţie retrospectivă. Nu surprinde părerea unor comentatori care văd conţinutul epistolei ca o prezentare în spirală. Aceasta pentru că, într-adevăr, anumite teme, idei, chiar stil literar susţin metafora spiralei. Ideile se întrepătrund şi se îmbogăţesc, ridicând înţelegerea adevărului expus. De exemplu, temele perechi mereu întrepătrunse cunoaştere/credinţă sau dragoste/ poruncă au format stâlpii de susţinere a doctrinelor şi practicilor prezentate de Ioan. Cel mai clar exemplu însă vine chiar la final. Tema vieţii veşnice se afirmă explicit atât la începutul, cât şi la sfârşitul epistolei (1:2; 5:20). Este ca şi cum subiectul vieţii veşnice ţine laolaltă trecutul şi prezentul, doctrinele învăţate în trecut şi siguranţa credinţei pentru viitor. Aşa se explică de ce epistola se sfârşeşte prin a reveni la conceptele fundamentale creştine cu care a început: viaţa veşnică, Fiul întrupat, naşterea de sus, Dumnezeul adevărat, părtăşia în eternitate. Semnalul dat de Ioan este clar: mesajul creştin rămâne acelaşi, pentru că Subiectul mesajului este Acelaşi.

Citirea textului

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

Observaţii pe text

- Paragraful este scurt, are doar trei afirmaţii despre cunoaştere şi o concluzie radicală.
- Deşi concentrat, pasajul repetă temele de bază ale întregii epistole.
- Domină elementele cristologice, dar se pomeneşte şi despre ce este şi ce face răul.
- Încheierea apare prea bruscă, dar este în tonul întregii epistole.

Comentarii generale

- Paragraful conţine trei afirmaţii şi o concluzie.
- Prima afirmaţie începe seria celor trei feluri de cunoaştere: (1) ştim că cine e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, (2) ştim că suntem din Dumnezeu şi (3) ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit. Cele trei afirmaţii apar ca o însumare a învăţăturii cărţii, un fel de articole de bază ale credinţei.
- Prima afirmaţie subliniază că cine a avut parte de naşterea din Dumnezeu este păzit (chiar de Fiul lui Dumnezeu), nu păcătuieşte (ca obişnuinţă) şi cel rău nu se atinge de el (în sens că nu-l controlează). Aceste adevăruri vorbesc despre protecţia creştinului ca o acţiune continuă, nu ocazională. A doua afirmaţie continuă ideea că cel născut din Dumnezeu e diferit de tot ce este rău, nu poate fi din lumea aflată sub controlul răului, el fiind acum parte a lumii lui Dumnezeu. A treia afirmaţie spune că Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică. Cine este născut din Dumnezeu îl cunoaşte pe Dumnezeu şi este în Dumnezeu. Afirmaţia ne întoarce la tema mare a întrupării.

- Finalul paragrafului şi al epistolei conţine o avertizare succintă şi surprinzătoare: să ne păzim de idoli! Idolul este un fals dumnezeu, o exprimare metaforică a ceva ce ia locul lui Dumnezeu în inima omului. Posibil ca Ioan să se refere la învăţătura falsă adusă în biserică de învăţătorii falşi, care frizau păgânismul.

COMENTARIU SUPLIMENTAR: EVITAREA IDOLILOR

Comentatorii nu au căzut de acord asupra unei singure interpretări referitoare la motivul pentru care Ioan a decis să încheie epistola cu avertizarea: Păziţi-vă de idoli! O linie de interpretare literară sugerează că, în contextul religios al vremii, Ioan dorea să-i protejeze pe creştini de păcatul idolatriei, adică de a oferi efectiv jertfe idolilor. Se pare că unii dintre creştini, pentru a evita martirajul, ar fi fost tentaţi de a ceda în ultima clipă. Aşa s-ar explica de ce Ioan le cere tuturor să fie gata a-şi da viaţa pentru fraţi (3:16). Astfel, avertizarea lui Ioan vine în contextul mărturiei creştine şi vizează mai mult apostazia, nu erezia. O altă interpretare preferă linia metaforică, nu literară. A te feri de idoli în contextul larg al epistolei te trimite mai degrabă la a te feri de a-ţi imagina ceva fals, cum ar fi că Isus nu a venit în trup. Un idol te face să păcătuieşti. Idolul, deci, prin definiţie, îţi plăsmuieşte ispita de a face păcat, orice fel de păcat. A te feri de idol e totuna cu a te feri de păcat. O a treia linie de interpretare contextuală te menţine în cadrul larg al epistolei, cu trimitere la învăţătura falsă a secesioniştilor plecaţi din biserică. Învăţătorii falşi propuneau o închinare greşită, o invitaţie la un tip de părtăşie care nu exista în realitate. De aceea, a nu-L cunoaşte personal pe Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos, creează contextul idolatriei, adică ispita înlocuirii adevăratului Dumnezeu cu orice altceva.

Structura textului

a) 5:18-19 Păzirea de păcat

b) 5:20-21 Păzirea de idoli

Comentarii explicative

i. Cuvinte şi expresii cheie

- „A nu fi atins de cel rău" - înseamnă a nu fi controlat sau condus de păcat prin lucrarea satanei.
- „A zace în cel rău" - înseamnă a sta sub puterea răului, sub controlul lui, sau a rămâne în sfera lui de influenţă.
- „Cel ce este adevărat" – înseamnă Dumnezeu în natura şi acţiunea Lui.

ii. Referinţe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înţelegi mai bine pasajul.

Textul 1 …….....…….

Textul 2 …….....……

iii. Citate relevante

„…ar trebui să implicăm unul sau mai mulţi credincioşi în luptele noastre împotriva păcatelor subtile. Desigur că aceasta ar trebui să fie o relaţie reciprocă, când căutăm să ne îndemnăm, să ne încurajăm şi să ne rugăm unul pentru celălalt. Scriptura ne spune că este mai bine să fie „doi decât unul, căci iau o răsplată cu atât mai bună pentru munca lor; dar vai de cine este singur când cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!" (Eclesiastul 4:9-10). Dacă dorim să progresăm în tratarea păcatului, avem nevoie de vulnerabilitatea reciprocă a unuia în faţa celuilalt şi de a da socoteală unul în faţa celuilalt, precum şi de

rugăciunea unuia pentru celălalt şi de încurajarea reciprocă."
(J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustraţii

Căutaţi împreună cu toţi din grup o ilustraţie relevantă.

II. APLICAŢIA TEXTULUI

1. Aplicaţia în domeniul doctrinar

Ce se spune în paragraf despre cel rău?

.....

.....

Ce se spune în paragraf despre Isus Cristos?

.....
.....

2. Aplicaţia în domeniul etic

A te feri de rău şi a te feri de idoli presupune protecţie spirituală.

Aplicaţia 1 - Cum te-ai gândit să te protejezi de idolii de azi?

.....

Aplicaţia 2 - Cât de des ai părtăşie împreună cu cei din casa ta ca să te protejeze spiritual? În ce se concretizează practic această părtăşie?

.....

3. Două întrebări de final

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE